

Rick de Leeuw:
"Lezen is iets van
alle tijden"
p. 16

Verder in dit nummer:

- Willy Claes weigert in een hoekje te huilen p. 3
- Get Ready op kerstmarkt Apolloon p. 6

Racisme in Leuvense horecazaken

Allochtonen niet toegelaten

Leuven kreeg onlangs als eerste Belgische stad het federale label 'Gelijkheid Diversiteit' voor een periode van drie jaar. Dat betekent echter niet dat er niet wordt gediscrimineerd. Een belangrijk pijnpunt situeert zich in bepaalde horecazaken, waar allochtonen nog vaak de toegang geweigerd worden.

**Ruben Bruynooghe,
Simon Horsten, An Moerenhout,
Sander Raeymakers & Ide Smets**

Meldingen in verband met racisme in Leuven hebben vooral betrekking op het deurbeleid van de Oude Markt, meer bepaald de etablissementen die met portiers werken. Eén en ander blijkt uit een uitgebreide rondvraag bij allochtone studenten en diverse beleidsinstanties die met racisme bezig zijn. Eén van de problemen die allochtone studenten steevast ervaren, is het opvragen van een identiteitskaart. Dit verzoek is bij wet verboden, en meestal duidelijk etnisch geïnspireerd. Aan het overige, autochtone cliënteel wordt deze vraag immers niet gesteld.

Een ander veel gehoord pijnpunt is de weigering van allochtonen op basis van irrationele argumenten. Zo wordt hen vaak de toegang tot cafés ontzegd omdat het om 'privé-feestjes' zou gaan of omdat ze sportschoenen dragen. "Dan is het frustrerend om te zien dat er op dat moment iemand met sportschoenen naar buiten komt gewandeld," zo schetst schepen van diversiteit Mohamed Ridouani het probleem. "Je kan je moeilijk inbeelden welk effect zo'n voortdurende confrontaties teweeg brengen bij jonge allochtonen."

De portiers, vaak zelf van buitenlandse origine, verantwoorden zich door naar hun werkgevers te verwijzen. Die zouden hen op voorhand melden slechts een minderheid allochtonen in hun bar te willen zien, omdat ze anders vrezen klanten te zullen verliezen. Op

hun beurt wijzen ook de café-uitbaters met de vinger: ze stellen de maatschappij in zijn geheel verantwoordelijk voor deze vorm van commercieel racisme.

WETGEVING

Een portier die zonder reden een Zimbabwaanse jongen in elkaar had geslagen, was in 2004 de druppel die de emmer deed overlopen. Honderden jongeren trokken in pre-examenperiode door de Leuvense straten om hun ongenoegen te uiten in de vorm van een manifestatie voor verdraagzaamheid en tegen racisme. Hieruit vloeide een nieuw Leuvense reglement voort dat twee belangrijke luiken omvat.

Voortaan moet een portier die op Leuven's grondgebied wil werken naast de toestemming van Binnenlandse Zaken ook een *bijzondere vergunning voor portiersactiviteiten op het grondgebied van Leuven* aanvragen. Het blijkt een efficiënt middel in de strijd tegen racisme dat de politie de mogelijkheid geeft kort op de bal te spelen. Na onregelmatigheden en vechtpartijen wordt de vergunning onherroepelijk ingetrokken zonder een langdurige procedure bij Binnenlandse Zaken.

Verder zijn portiers sindsdien verplicht een logboek bij te houden. Daarin moeten in theorie alle moeilijkheden genoteerd worden. In praktijk zorgt dit voor heel wat administratieve rompslomp aangezien het logboek elke dag op het politiekantoor moet worden bezorgd.

STATISTIEKEN

Het grootste probleem is echter de zeer lage aangiftebereidheid bij racistische voorvallen. In 2006 kwamen er 130 klachten binnen bij het Leuvense Meldpunt Racisme, wat slechts het topje van de ijsberg is. Dit valt deels te verklaren door de relatieve onbekendheid van het meldpunt, de wet en de te volgen procedure. Hoewel er verschillende

Recht Oprecht

Een groep uit de faculteit rechten nam afgelopen weekend deel aan de Model United Nations, een Vlaamse interuniversitaire simulatie in het kader van een seminarie. *Topic on the agenda* in het mekka van de diplomatieke wereld, de Veiligheidsraad, was Kosovo.

p. 6

officiële kanalen zijn om klacht in te dienen, blijkt de drempel vaak nog te hoog.

Daarnaast leeft bij de studenten het gevoel dat de politie en het rechtsapparaat weinig voor hen kunnen betekenen. Een klacht indienen is een proces van lange adem, waarbij men veel geduld moet uitoefenen zonder op voorhand te weten of men er de vruchten van kan plukken. Zeker voor internationale studenten is dit problematisch, aangezien ze vaak maar voor een half jaar in het land zijn.

Bovendien hebben allochtone studenten het gevoel dat als er dan toch een agent ter plaatse komt — niet zelden op vraag van de student zelf — ze dikwijls als schuldige in plaats van als slachtoffer worden behandeld. Zo zijn er verschillende gevallen bekend waarbij de geweigerde persoon uiteindelijk zelf een nachtje in de cel moest doorbrengen.

Politiecommissaris Jules van Romphuy erkent het probleem: "Het politiekorps is een weerspiegeling van de maatschappij. Men kan niet voorkomen dat er daar mensen tussen zitten die *een ander gedacht* hebben. We hebben al ervaren dat sommige collega's er moeite mee hebben om een bepaalde klacht te noteren. Daarom hebben we vorige week een nota geschreven om onze agenten op een zelfde lijn te krijgen." Schepen van diversiteit Ridouani beaamt dat de politie haar manschappen zo veel mogelijk voorbereidt op derge-

lijke situaties, maar dat het een werk van lange adem is.

MELDPUNT

Professor Marie-Claire Foblets, die verbonden is aan het centrum voor Interculturalisme, Migratie en Minderheden, ziet allochtone studentenverenigingen als één van de uitwegen voor het probleem, daar zij een eerste aanspreekpunt kunnen vormen voor klachten van studenten. Ook de uitbouw en verdere professionalisering van het Meldpunt Racisme moet enigszins soelaas kunnen bieden. Schepen Ridouani liet alvast weten dat de Stad Leuven binnenkort meer gaat investeren in het Meldpunt. Het is in elk geval belangrijk dat voor elk geval van discriminatie een klacht wordt ingediend. En ook getuigen van racistische daden dragen een verantwoordelijkheid.

Bovendien blijft de schepen hameren op overleg tussen de verschillende partijen: zowel horeca, politie als allochtonen en beleidsorganen hebben baat bij zo'n communicatie. Op de vraag of praktijktests het beleid zouden kunnen helpen, reageert Ridouani lachend: "Ze zouden enkel vastleggen wat iedereen al weet."

Meldpunt Racisme: racisme@leuven.be

GROEPT
LEUVEN HOGESCHOOL

www.groept.be
ENGINEERING • EDUCATING • ENTERPRISING

(advertentie)

Veto trakteert:
5 tickets voor Improcup
& 3 duotickets voor Spinvis

zie p. 16

VERSCHILLEN IN DOCTORAATSLOON

“Een arbitraire opdeling”

De Vlaamse doctoraatsstudenten eisen gelijk loon voor gelijk werk. Ze zijn de loonverschillen tussen de verschillende beurzen grondig beu. In een petitie worden de verantwoordelijken opgeroepen tot actie.

Doctoraatsstudenten doen allemaal hetzelfde soort werk: naast een pakket didactische taken, doen ze aan onderzoek in het kader van een doctoraat. Maar afhankelijk van waar de financiering komt — de universiteit, de overheid of onderzoeksfondsen — bestaat er een verschil in loon. Dat kan niet volgens Jon Sneyers, doctoraatsstudent aan het departement computerwetenschappen van de K.U.Leuven. Samen met enkele collega's startte hij een petitie met de eis voor een eenheidsstatuut voor alle doctoraatsstudenten. Verschillende vakbonden steunen de vraag.

“Er zijn verschillende instellingen die beurzen uitdelen. Omdat die naast elkaar werken en niet op elkaar zijn afgestemd, zijn de beurzen uit elkaar gegroeid”, vertelt Sneyers. Zo kan het verschil tussen twee soorten beurzen 3000 euro op jaarbasis bedragen. Sneyers: “Er zijn voor dat verschil geen objectieve gronden te geven. Dat is enkel historisch zo gegroeid. Europa laat dat echter niet meer toe.”

Het probleem is al meer dan tien jaar bekend, maar tot voor kort vond niemand de

tijd of de moed de verschillen aan te pakken. En die zijn veelvuldig. Er zijn lonen waarop bedrijfsvoorheffing betaald wordt en beurzen die belastingvrij zijn, met gevolgen voor de fiscaliteit en de pensioenopbouw. Ook bestaan er verschillen in sociale rechten. Het aantal vakantiedagen is uiteenlopend; sommige statuten hebben stemrecht bij sociale verkiezingen, anderen gewoonweg niet. Die opdeling is voor Sneyers arbitrair. “Temeer omdat er in 2008 sociale verkiezingen zijn, is een gelijkschakeling van sociale rechten een must,” aldus de doctoraatsstudent.

De petitie is gericht naar alle bevoegde instanties, maar veel zal afhangen van de ‘politieke wil’, zegt Sneyers. In de eerste plaats wordt Vlaams Minister van Wetenschap en Innovatie Patricia Ceysens (Open VLD) gevisieerd. Op haar kabinet waren ze alsnog niet op de hoogte van de petitie. Minister Frank Vandenbroucke (sp.a) is de tweede die ter verantwoording wordt geroepen. Hij beheert namelijk het totale onderzoeksbudget van de universiteiten. Automatisch zijn de rectoren van de Vlaamse universiteiten dan de derde groep van aangesprokenen. “Zij zijn verantwoordelijk voor de verdeling binnen de universiteiten zelf,” legt Sneyers uit.

(mg)

www.cs.kuleuven.be/iwtpetitie

GERINGE OPKOMST VVS-BETOOGING

“VDB is een kloot”

De betoging tegen de nieuwe financieringsplannen vorige week donderdag bleek een maat voor niets. Noch Minister Frank Vandenbroucke (sp.a) noch de studenten bonden in op elementaire punten. ‘Een dovemansgesprek,’ klonk het bij beide gelijklopend na het onderhoud.

Met de betoging hoopte de Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS) druk te zetten op het kabinet. Tevergeefs, zo bleek tijdens het overleg tussen de minister en een studentendelegatie. Vandenbroucke, die aan het begin van het gesprek duidelijk maakte nog weg te moeten, wreef alle tegenargumenten van tafel op een slinkse en intellectueel oneerlijke manier. Bijvoorbeeld door te focussen op details en niet op de grote, fundamentele lijnen van verzet. Bij wijlen stelde hij zelfs de intellectuele capaciteiten van de vertegenwoordigers in twijfel: “Kennen jullie geen elementaire algebra?”, klonk het bijzonder geërgerd. Nog nooit was de kloof tussen beide zo diep, en gênant.

De minister heeft niet ingebonden en is dat ook niet van plan. De studenten van hun kant zijn het grondig beu. “De minister luistert niet,” klinkt het gefrustreerd. Veel ruimte tot actie is er ook niet meer, gezien het decreet in januari naar alle waarschijnlijk gestemd zal worden. De optocht in Brussel had hét moment van actie moeten zijn voor de studentenlobby. Maar de matige opkomst gebiedt

VVS haar impact in vraag te stellen. Omdat Vandenbroucke niet plooit voor de naar eigen zeggen ‘inconsequente argumenten’ van VVS, is de organisatie in dit dossier uitgeteld.

FLUITCONCERT

Afhankelijk van de bronnen waren er donderdagmiddag in Brussel tussen de 800 en 1500 deelnemers. VVS, die manifestatie op poten zetten, sprak zelf van 2500 betogers. Slecht weer en een ‘boycot’ van vele hogeschooldirecties zorgden voor een lage opkomst. De organisatoren hoopten op 3000 aanwezigen.

Slogans als ‘Plan VDB, weg ermee’ en ‘broek af, tetten bloot, Vandenbroucke is een kloot’ werden tijdens de betoging gescandeerd. Hoewel de gemoederen nooit verhit raakten, smeten enkele misnoegden eieren naar het kabinet van de gevisieerde minister. Buiten geschreeuw, gejoel en een oorverdovend fluitconcert — zeker voor wie er tussen liep — verliep de manifestatie vredig.

Hoewel veel Leuvense hogescholen meesaptten, was de grote afwezigheid van de Studenterraad Associatie Leuven (StAL). Met de vrees hun ‘neutraliteit’ te verliezen, achtte StAL, met de Leuvense studentenraad LOKO op kop, het niet nodig hun standpunten uit te dragen.

(mg)

KRITIEK OP NETWERK DUURZAAM LEUVEN

“Duurzame ontwikkeling is geen topprioriteit”

In het huidige klimaat van opwarming, politieke onzekerheid en bewustwording, wordt aan geen enkel onderwerp zoveel papier verspild als aan het hete hangijzer van de duurzame ontwikkeling. In Leuven kan men deze trend niet langer aanzien, en dus heeft men besloten om de Leuvense inspanning voor duurzaamheid alvast een (enigszins) kortere naam te geven. Het Platform Lokale Agenda 21 Leuven heet sinds 16 november kortweg Netwerk Duurzaam Leuven! Daarmee kan alvast wat papier uitgespaard worden.

Laurens Serneels

Op 16 november werd in Bibliotheek Tweebronnen het kersverse Netwerk Duurzaam

Leuven voorgesteld aan het publiek. De bedoeling is de bestaande projecten te herschikken onder een nieuwe, meer open netwerkstructuur. In plaats van vaste werkgroepen werkt men nu bijvoorbeeld in tijdelijke, dynamische projectteams. De reacties op deze hervorming zijn echter verdeeld. Wij spraken met Wim Merckx, die zijn bedenkingen uitte op de website leuvencentraal.org.

Wim Merckx: «Reeds jaren werkt de stad Leuven in samenwerking met de Bond Beter Leefmilieu rond duurzame ontwikkeling en het enige dat men nu eigenlijk gedaan heeft, is een platform omvormen tot een netwerk. Sommige mensen vinden dit misschien organisatorisch interessant, maar ik vraag me af of men met dezelfde mensen die er al waren echt iets zal kunnen veranderen.»

«De projecten die georganiseerd worden, zijn wel leuk, maar blijven altijd relatief klein.

Wat betekenen die enkele groentetassen die men uitdeelt, als men deze vergelijkt met het aantal maaltijden dat dagelijks nodig is in de alma-restaurants, om nog maar te zwijgen over de universitaire ziekenhuizen. Het doel van de actie is om veranderingen teweeg te brengen in de landbouw, waar men het biologisch telen wil aanmoedigen. Maar kan een initiatief op zo'n kleine schaal een verschil maken? Men houdt zich bezig met experimentjes in de marge, terwijl we daar eigenlijk al voorbij zouden moeten zijn. Duurzame ontwikkeling dient niet alleen om onszelf bezig te houden.»

Veto: *U zei op de website ook dat de spreker van de K.U.Leuven (professor Buekers, coördinator studentenbeleid, red.) een asociale visie had op Duurzame Ontwikkeling.*

Merckx: «Deze professor deed zich sympathiek voor, maar iedereen weet dat duurzame

ontwikkeling geen topprioriteit is voor de universiteit. Enkele enthousiastelingen zijn er wel mee bezig, maar in het echte beleid zijn de economische belangen de enigen. Onderzoek wordt dan ook gesponsord door de bedrijven, en het is niet verwonderlijk dat onderzoeksresultaten nooit in het nadeel van hun respectievelijke sponsor zullen uitdraaien.»

«Met geen woord werd gerept over het sociale aspect, mensen die zich verzamelen, solidariteit. Terwijl dit toch een zeer belangrijk ingrediënt is van duurzaamheid. Hij had het wel over het afzwerven van egoïsme, maar een individu kan nog zo niet-egoïstisch zijn als hij of zij wil, als deze van Gent naar Brussel moet is een fiets van weinig nut. Het beleid moet het individu daarin steunen. Niemand kan alleen veranderen. En dat is nu juist hetgeen dat nog steeds niet genoeg wordt benadrukt.»

Taxi's Rudy

Studentenkalender

Geen enkel domein blijft uit de hervormingsgreep van de K.U.Leuven: ditmaal moet ook de academische kalender eraan geloven. Het huidige systeem, waar de reguliere examens in januari en juli vallen, heeft immers alleen maar nadelen voor de arme studenten.

Geen enkel jaar kunnen ze met een gerust hart de eindejaarsfeesten van Kerstmis en Nieuwjaar vieren. Terwijl de modale burger al brullend met het glas in de hand, het nieuwe jaar inzet, zitten zij daar maar te suffen tussen hun boeken. Helemaal erg wordt het pas wanneer studenten na eerste zit niet geslaagd zijn. Dan zijn ze immers gedoemd examens af te leggen in augustus en september, een schandvlek die hun diploma meteen tot een waardeeloos vodge papier degradeert.

Gelukkig denkt de K.U.Leuven aan haar schaapjes en daarom wil ze de studenten volgend jaar verwennen met een heringericht aca-

demisch jaar. Een jaar dat in de tweede week van september al begint en waarin de eerste examenreeks al voor Kerstmis is afgerond, zodat de twee weken rond Kerstmis echte vakantieweken worden. Bovendien zouden studenten in het nieuwe systeem na catastrofale examens in de maand mei ook geen zes weken meer hoeven te wachten om het boeltje weer recht te zetten. Na slechts een luttele twee weken mogen ze alweer ten strijde trekken. Toegegeven, het voorstel zit goed in elkaar. Eén klein vraagje echter. Betekent die ene week blok dan dat er voor de nieuwe examens niet langer gestudeerd hoeft te worden? Of wordt het aantal examens in de toekomst beperkt tot twee per semester?

Het mag dus duidelijk wezen: de geplande hervorming van de kalender is niet in het voordeel van de studenten, maar in het voordeel van de universiteit, en van haar alleen. Dat de K.U.Leuven wat organisatorische problemen heeft binnen het huidige systeem, zal allicht wel

waar zijn, maar dat betekent nog niet dat daarom alles omgegooid moet worden. Soms is de remedie namelijk erger dan de kwaal. Hoe men het ook draait of keert, studenten hebben tijd nodig zonder lessen en taken om zich op hun examens voor te bereiden, tijd die zij in het vooropgestelde nieuwe systeem niet langer krijgen. In het geval van de herexamens betekent het nieuwe voorstel zelfs dat het principe van de herexamens als tweede kans verlaten wordt, aangezien twee weken veel te weinig zijn om een serieuze achterstand nog in te halen. De examenstress zal dus toenemen.

Het is daarenboven ook een illusie te denken dat het klassieke examen met de nadruk op kennisreproductie zal verdwijnen wanneer er minder weken blok zijn. Feit is dat heel wat proffen houden van zo'n examens, en dat studenten nu eenmaal tijd nodig hebben om zich op dat soort examens voor te bereiden. De lange blok is er omdat de kennisexamen er zijn — niet omgekeerd. Het is trouwens ook maar

de vraag wat er precies bedoeld wordt met de nieuwe ‘actieve vormen van examinering’ die het klassieke examen zouden vervangen. Worden daarmee de vermaledijde ‘papers’ bedoeld, die menig student al tot vroegtijdige kaalheid gedwongen hebben? Het valt niet te ontkennen dat het zelfstandig of in groep werken aan eigen onderzoek de vaardigheden en kritische zin van de student aanscherpt, maar evenmin kan je negeren dat in dit soort werkjes doorgaans enorm veel tijd, werk en frustratie kruipt. Voordat er nog meer van worden ingevoerd, zou het geen kwaad kunnen eerst een wat meer realistische inschatting te gaan maken van de werklust die al deze werkjes en papers nu al opleveren. Of is het de bedoeling dat de student nooit meer met rust gelaten wordt? Dan kan hij volgend jaar alvast zijn oud studentenleven inruilen voor zijn nieuwe academische kalender.

Ward Neyrinck

ASSOCIATIEF DENKEN (3): WILLY CLAES, ASSOCIATIE UNIVERSITEIT & HOGESCHOLEN LIMBURG

“Wij wensen geen tweede Kortrijk”

De kleinste van alle associaties zit diep verborgen in het Limburgse groen. Omringd door vriend en vijand in het Diepenbeekse wetenschapspark kan Limburg rekenen op de wijsheid en politieke ervaring van associatievoorzitter Willy Claes om zich te handhaven in de Vlaamse hogeronderwijswereld.

Maarten Goethals & Roel Moeurs

Veto: Wat doet de voorzitter van de associatie Hasselt?

Willy Claes: «Als voorzitter zit ik nogal sterk ingebed in de dagelijkse werking van de associatie. Per week besteed ik er toch twee à drie volle dagen aan. Ik houd mij vooral bezig met wat er globaal te gebeuren staat in het universitaire landschap en de natuurlijke functie van de associatie, met name het begeleiden van het academiseringsproces. We staan aan de vooravond van een belangrijke hertekeuring van het onderwijslandschap. In de eerste plaats gaat het om het uittekenen van de twee assen die de minister ziet. Waarin de VUB met Gent en Hasselt met Leuven moet samenwerken. Antwerpen heeft een minder duidelijke plaats in het geheel. In de mate dat tussen deze partners een strategische samenwerking komt, zal dit natuurlijk een weerslag hebben op de werking van de associaties en zullen deze moeten samenzitten om te kijken hoe zij strategisch kunnen samenwerken.»

Veto: Die onderhandelingen moeten nog beginnen?

Claes: «Die zijn nog bezig. Op dit ogenblik wordt er onderhandeld op het niveau van de universiteit, met medeweten van de associatie. Er is overeengekomen dat de associaties ook rond de tafel gaan zitten, wanneer er op universitair vlak een akkoord is.»

«Verder hou ik mij ook onledig met de optimalisatie, of ‘rationalisering’, van het hogeronderwijslandschap. De commissie die de minister heeft samengesteld, en waarin ik ook zetel, heeft een eerste aanzet gegeven door te stellen dat alle geaccrediteerde academische opleidingen naar de universiteit moeten. Ik hoef niet te zeggen dat dit enorm ingewikkeld is: personeelsstatuten, fiscale, financiële, juridische en pedagogische bekommernissen. Daarenboven heb je nog de professionele opleidingen. Of die bij de hogescholen blijven of we naar een Angelsaksisch model moeten evolueren, met University Colleges, is nog lang niet uitgemaakt. Veel is nog onzeker. In Brussel wenst de VUB te fusioneren met de Erasmushogeschool, maar zolang de opleidingen nog geen universitaire accreditatie hebben is dit juridisch nog niet mogelijk.»

«Op deze campus wordt ook aan optimalisatie gedaan. Er zijn hier verscheidene opleidingen die twee- tot driemaal voorkomen. Ook de Katholieke Hogeschool Limburg (KHLim), die geen deel uitmaakt van onze associatie, maar bij de K.U.Leuven hoort, biedt vaak dezelfde opleidingen aan. Ik heb aan de drie hogescholen een voorstel tot optimalisatie gedaan en daarover wordt genegotieerd, altijd in overleg met Leuven. Het is niet de bedoeling elkaar een loer te draaien.»

SUPERUNIVERSITEIT

Veto: Ziet u een lange toekomst voor de associaties?

Claes: «Dat is een grote vraag die vooralsnog onbeantwoord blijft. Ik behoor niet tot degenen die denken dat de associaties eeuwig moeten leven.»

Veto: U stapt niet mee in de visie van Oosterlinck?

Claes: «Oosterlinck heeft een meer genuanceerde visie over de associaties, hij heeft zelf een federatie uitgebouwd (in elke hogeschool van de associatie K.U.Leuven heeft de universiteit rechtstreeks inspraak in het bestuur, red.). Ik denk dat het hem weinig kan schelen of de associaties blijven bestaan, hij heeft zijn federatie en daar kan je wettelijk niets tegen doen. Ik denk niet dat men na 2013 volledig klaar zal zijn met de hervormingen dus ik zie

ze dan nog niet verdwijnen. Als je de lijn volledig doortrekt en alles onder een universitaire koepel plaatst zie ik niet in wat de associatie daar nog bij te doen heeft. Als de hogescholen blijven bestaan is er mogelijk nog een rol als bindmiddel weggelegd. Ik vind alvast niet dat de associaties moeten uitgroeien tot een superuniversiteit.»

Veto: Bent u het ermee eens dat de belangenverenigingen van de universiteiten (Vlir) en de hogescholen (Vlhora) moeten opgaan in één structuur?

Claes: «Absoluut, het is een stelling die de minister al lang verdedigt. Vlir en Vlhora hebben samengezeten en een ontwerp op papier staan, maar vonden dat er tot 2012 nog even

strepen dat we in onze strategische samenwerking met Leuven wel op onze autonomie staan. De universiteit en de associatie zullen hun autonomie behouden, wij wensen geen tweede Kortrijk op deze campus. Het model dat we in de nieuwe opleiding rechten, die een samenwerking tussen Leuven, Hasselt en Maastricht is, is het na te streven model. Daar is er een gedeelde bevoegdheid tussen de drie partners.»

Veto: Krijgt u voldoende erkenning van uw partners?

Claes: «Er is momenteel nog geen akkoord, dus ik moet voorzichtig zijn, maar er wordt in een positieve geest onderhandeld en ik denk

te bouwen, maar ik wens wel dat er universitair onderwijs gegeven kan worden zodat deze achterstand weggewerkt kan worden. Het aanbieden van nieuwe opleidingen vloekt met het hele optimalisatieverhaal, maar gezien het allochtone element hebben we hier een supplementaire uitdaging. Het probleem van participatie heeft vooral een socio-economische achtergrond. Ik overschat de middelen van de associatie niet, maar ik reken het optrekken van deze participatiegraad tot haar fundamentele opdracht.»

Veto: De paarse regeringen wensten komaf te maken met de verzuiling, maar toch spreekt men van een nieuwe verzuiling.

Claes: «Paars had er weinig mee te maken, denk ik. Het is wel zo dat Oosterlinck uitgedaagd werd om alle Katholieke hogescholen aan zich te binden voor het decreet geschreven was. Hij had zelfs geen associatie nodig, hij heeft zijn eigen federatie gecreëerd. Stel je even voor: alle academische opleidingen komen onder de K.U.Leuven te staan, dat wil zeggen dat er — verspreid over alle provincies — een twaalfal afdelingen openen, dat kan tellen qua presentatiepolitiek. Degeenen die zich nu kritisch opstellen ten opzichte van de associatie hebben bewijs geleverd van een gebrek aan strategisch inzicht en reactievermogen. Het is al te makkelijk in een hoekje te gaan huilen. Op dat punt moet de geschiedenis eens correct worden neergeschreven.»

«Wij proberen in Hasselt op een pluralistische manier de dingen aan te pakken. Ik denk dat we de KHLim met respect behandelen en ik verwacht dat er, eerder snel dan laat,

“Het is makkelijk om in een hoekje te gaan huilen”

(foto Maarten Goethals)

getemporiseerd moet worden. Vandebroucke is het daarmee oneens, hij wil boter bij de vis tegen maart volgend jaar. Mij lijkt het alvast logisch dat ze beide opgaan in één orgaan.»

Veto: Ziet u hier een plaats voor uzelf in?

Claes: «Er is momenteel geen georganiseerd orgaan voor overleg tussen de associatievoorzitters, maar we zien elkaar wel regelmatig. Dit functioneert redelijk. De minister heeft in de nieuwe structuur een aantal zetels voorzien voor de associaties. Hoe deze zetelverdeling loopt, daar maak ik me niet druk over. Maar het lijkt me logisch dat de associaties gehoord worden.»

AUTONOMIE

Veto: Welke rol speelt de associatie in de hertekeuring van het onderwijslandschap?

Claes: «De algemene trend is dat alle geaccrediteerde academische opleidingen onder de universitaire koepel moeten komen. Het is ons minder duidelijk hoe het met de professionele moet. Het is belangrijk te onder-

dat Leuven de Limburgse situatie wel erkent. Leuven beschouwt Limburg en de Kempen misschien wel als een natuurlijk hinterland, maar men erkent toch het bestaan van de universiteit en de associatie. Ik voel Leuven dus niet aan als een bedreiging. We moeten in positieve zin blijven samenwerken.»

Veto: Vindt u het niet spijtig dat u geen volledige opleiding rechten kan organiseren?

Claes: «Natuurlijk, maar we zijn nu eenmaal genoodzaakt tot de huidige driehoeksverhouding waardoor er hier proffen van Leuven en Maastricht zullen rondlopen, maar zolang de hoge standaard die wij nastreven blijft, hebben we daar geen probleem mee.»

Veto: Hoe is die opleiding erdoor geraakt in het licht van de hele rationaliseringspolitiek?

Claes: «Dat is een politieke daad, een beslissing van de Vlaamse regering in het kader van het Limburgplan. Je moet weten: voor alle opleidingen die wij hier organiseren, hebben we eenzelfde participatiegraad als elders in Vlaanderen. Voor de andere opleidingen ligt die graad veel lager. Ik heb niet de ambitie hier een universiteit van Harvard-niveau uit

een eerbaar voorstel uit de bus zal komen. Ik hoop dat we begin 2008 klaar zijn. De KHLim werkt hierin goed mee. Ik vraag ze niet om uit de associatie Leuven te stappen, maar als de opleidingen onder een universitaire koepel moeten geplaatst worden, vind ik wel dat dit onder die van Hasselt moet zijn, met een gedeelde bevoegdheid voor beide associaties. Onder het nieuwe financieringsdecreet is een grote samenwerking, zeker voor een kleine entiteit als de onze, zeker nodig.»

Veto: Wat vindt u trouwens van het nieuwe decreet?

Claes: «Misschien ben ik misvormd door jarenlang ministerschap, maar het onderwijs krijgt nu meer dan 50 procent van de Vlaamse begroting. Ik denk niet dat een andere minister meer geld had vastgekregen van zijn collega's. Ik blijf geloven dat het naast elkaar bestaan van zuilen onnodig veel geld kost. Ik hoorde vorige week nog dat men het normaal vindt dat men in het katholiek secundair onderwijs het niet nodig vindt leerlingen te informeren over het bestaan van de VUB. Op zo'n moment voel ik me terug in het midden van de schoolstrijd. Er kan nog zoveel gerationaliseerd worden, we maken al vooruitgang, maar veel te weinig.»

Veto: Hoe staat het met de studentenparticipatie in uw associatie?

Claes: «Die gaat hier verder dan decretaal is vastgelegd. We hebben de studenten uitgenodigd om met stemrecht in de raad van bestuur te zetelen. Ze hebben daar drie van de twintig zetels. In hoeverre ze er gebruik van maken hangt uiteraard van de studenten zelf af.»

Vergeten proffen

De K.U.Leuven telt enkele coryfeeën onder haar vele onderzoekers. Professoren die iets betekenen binnen hun vakgebied. Mensen

met een reputatie om U tegen te zeggen. Maar veelal kent niemand hun naam of het domein waarin zij internationaal vermaard zijn. Een

schande, vergeten trots of een flagrante ontkenning van het genie en achtergesteld in erkenning. In een tijd waar onderzoek en we-

tenschap steeds meer middelen opeist, is dat op zijn minst vreemd. *Veto* zocht alvast twee toppers op.

“Belangstelling is belangrijk”

Als enige Belg ooit componeerde hij tweemaal het verplichte studiewerk voor de Koningin Elisabethwedstrijd. Piet Swerts, docent aan het Lemmensinstituut, is een componist/muzikant met een indrukwekkend palmares. “Niet-conventionele domeinen opvullen zie ik als mijn opdracht”, verklaart hij.

Maarten Goethals

Piet Swerts is één en al vakmanschap: ge-dreven, ervaren en zeker niet bang om te werken. In zijn loopbaan verzamelde hij verschillende onderscheidingen, eerste prijzen en bekroningen voor zijn composities. Naast zijn dubbele prestatie op de Koningin Elisabethwedstrijd, is zijn grootschalige opera “Les liaisons dangereuses” een hoogtepunt in zijn carrière. Dit werd door verschillende kenners en muziekbladen uitgeroepen tot het opera evenement van '96. Hoewel zijn werken wereldwijd worden gespeeld en hij vaak als gastdirigent en/of als pianist wordt uitgenodigd in vele landen, is Swerts niet vies van ‘gewone’ opdrachten. Zoals composities voor harmonieorkesten. Sinds '85 werkt hij hoofdzakelijk in opdracht. “Mijn grootste ambitie?” vraagt Swerts zich af: “Steeds beter begrijpen waarmee ik bezig ben.”

Piet Swerts: «Ik kijk met gemengde gevoelens terug op mijn carrière. Ik heb periodes gehad waar ik slachtoffer was van mijn succes, sommige zaken zijn namelijk te vroeg gekomen. Maar ik mag ook niet klagen: alles waar ik vroeger van droomde, zoals meedoen aan de Koningin Elisabethwedstrijd of het schrijven van een opera, heb ik mogen ervaren. Ik sta nu op een kruispunt in mijn artistieke carrière, en heb de ruimte om te experimenteren.»

DOCTORANDUS

Swerts: «Ik componeer al dertig jaar. Dus ik mag wel zeggen dat ik een *métier* heb ontwikkeld. Ik weet waarover ik praat. Dat komt omdat ik het ‘geluk’ had om op mijn negentiende in de praktijk gesmeten te worden. Ik heb een leerschool gehad die onbetaalbaar was.»

«Mijn overtuiging is dat je componeren niet echt kunt leren. Lessen volgen is één ding. Wat je leert, moet je in een context plaatsen, want uiteindelijk moet je verder. Compositie is een heel complex gebied. Je kunt als leeraar immers geen sjabloon gebruiken dat toepasbaar is op iedereen. Er is geen manier of wijze die dé juiste is, en zegt hoe het moet en hoe zeker niet. Het is een individueel pro-

ces.»

«Sinds dit jaar ben ik officieel doctorandus aan het instituut voor Onderzoek in de Kunsten aan de K.U.Leuven. Mijn onderzoeksproject gaat over de compositieprocedures in de renaissance, en over de vraag in welke mate zij integreerbaar zijn in een hedendaagse compositie. Ik zie het doctoraat als een uitgelezen kans om me nog eens in iets te verdiepen.»

WERELDREPUTATIE

Swerts: «Ik ben al twee jaar bezig aan een nieuw oratorium (*omvangrijk vocaal werk, red.*). Dat zal in het najaar opgevoerd worden. Ik zit nu ruim over de helft, maar het blijft erg

arbeidsintensief.»

«De laatste zes jaar is er steeds meer internationale belangstelling voor mijn werk. Die belangstelling is belangrijk. Dat moet je ook durven zeggen. Zo heb ik drie werken geschreven voor de saxofoon, en op dat vlak heb ik een wereldreputatie. Ik word bijvoorbeeld enorm veel gespeeld in Amerika. Er gaat geen week voorbij of er zijn Amerikaanse instellingen die de partituren bestellen. Ik vind het belangrijk dat je iets betekent in het vakgebied waarvoor je je wilt inzetten. Het is ook leuk om niet-conventionele domeinen op te vullen, zoals die van de saxofoon, de blokfluit of het harmonieorkest.»

Meerdere dimensies van strings

Een eminentie in zijn vak — supergravitatie, supersymmetrie en stringtheorie — is Antoine Van Proeyen absoluut. Naast het gegeven dat hij vaak geciteerd wordt in andermans werk, heeft hij de wiskunde bestookt met nieuwe inzichten. “Bedoeling is om de zaken eerst te begrijpen, pas daarna komt de toepassing,” klinkt het gedreven.

Maarten Goethals

Antoine Van Proeyen: «Albert Einstein is de man van de algemene relativiteit — dat is een theorie over hoe de gravitatie werkt — en van

zijn, maar we zijn niet gewoon dat te denken. Neem nu een klein insect dat altijd op de oppervlakte van de aarde heeft gewandeld. Die zal nooit weten dat je ook naar boven en naar beneden kunt. Dus bestaat voor dat beest een derde, extra dimensie niet. Vanuit de wiskunde kan je spelen met meerdere dimensies, en dus kan je een string in al zijn bewegingen volgen. Ik houd me bezig met het opstellen van modellen van deeltjes die een massa hebben die nog laag genoeg is om te kunnen waarnemen. Dat deel van de stringtheorie is supergravitatie.»

«Fundamenteel onderzoek, zoals ik doe, heeft geen praktische pretenties. Bedoeling is om de zaken eerst te begrijpen. De toepassingen komen later. Datgene wat we nu onderzoeken, daar kennen we de eigenschappen nog niet van.»

HEELAL

Van Proeyen: «In Leuven heb ik een groep onderzoekers rond mij verzameld die met hetzelfde bezig zijn als ik. Ik ben ook twaalf jaar lang voorzitter geweest van een netwerk van de Europese Commissie die zich met deze materie bezighield. Daardoor heb ik altijd de kans gehad om de beste onderzoekers naar hier te halen. Zo was ik direct op de hoogte van nieuwe ontwikkelingen. De publicaties die we schrijven, zijn meestal in samenwerking met andere Europese instituten.»

«Ik doe nog altijd zelf een groot deel van het onderzoek. Verder, geef ik ideeën aan anderen van de groep hoe ze een bepaald onderzoek kunnen aanpakken. Veel ideeën waarover nu nog gepubliceerd wordt, komen oorspronkelijk van mij. Uit mijn onderzoek zijn ook nieuwe theorieën tot stand gekomen, bijvoorbeeld in de wiskunde.»

«Het is bevredigend wanneer je iets kunt bijdragen dat blijft en dat een bepaalde leemte opvult. Ik ben fier op het feit dat andere onderzoekers verder bouwen op dingen die ik heb uitgedacht. Maar we zijn er nog niet. De theorie van de elementaire deeltjes is een basistheorie en geeft een antwoord op de waarom-vraag. Het ontstaan van het heelal is gebaseerd op dat soort principes. Ons onderzoek geeft ons zicht op wat het heelal is, hoe het geëvolueerd is en waaruit alles is opgebouwd. Maar we weten zo weinig.»

«Iedereen hoopt dat hij erkenning krijgt voor wat hij doet. Op Europees niveau krijg ik die voldoende. In Leuven is ons onderzoek niet zo populair bij de mensen die strategische beslissingen nemen. Je hoopt natuurlijk altijd dat beleidsmakers zien wat er internationaal gebeurt.»

de kwantummechanica. Beide principes zijn niet zomaar samen te brengen tot iets wat wiskundig zin maakt. De idee van strings is een poging om beide paradigma's van Einstein te verenigen.»

«De kleinste elementaire deeltjes, waaruit alles bestaat, zijn niet noodzakelijk puntdeltjes. Het zijn trillingen van een kleine snaar. De manier waarop die trilt, bepaalt de eigenschappen van die deeltjes. We weten dat een ruimte drie dimensies en tijd bevat. Maar snaren gaan ook richtingen uit die wij als mensen niet kunnen waarnemen. Er is geen fundamentele reden waarom voorwerpen in ons universum alleen maar vooruit, achteruit, links, rechts, naar boven en naar onderen zou kunnen gaan. Er kunnen meerdere richtingen

Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort

K.U.Leuven knipoogt naar China

Een paar weken geleden landde nog een grootschalige Chinese delegatie in Leuven en deze week maakte onze Alma Mater bekend dat ze in samenwerking met twaalf andere Europese en drie Chinese universiteiten een Europees-Chinees instituut gaat oprichten in Beijing. Het instituut zal masteropleidingen in Europees en internationaal handelsrecht aanbieden. Het is

de hoop van de Europese Commissie dat hiermee Chinese studenten beter vertrouwd geraken met de Westerse manier van handelen. Hoewel de handel tussen Europa en China steeds stijgt, blijkt de kennis over het Europees rechtssysteem te beperkt, merkt de commissie op. Ze trekt dan ook 17 miljoen euro uit om dit euvel weg te werken.

Leerkracht met dt

Minister Vandenbroucke werd vorige week niet enkel aan de tand gevoeld over het nieuwe financieringsdecreet, want in het Vlaamse parlement moest hij ook antwoorden op vragen van Open VLD over de nieuwe lerarenopleiding. Volgens Vlaams parlementslid Laurence Libert schept de invoering van de BaMa-structuur de mogelijkheid tot de accreditatie van een leer-

kracht die niet geslaagd is voor Nederlandse taalbeheersing. Hoewel het in theorie mogelijk is, ziet Vandenbroucke het in praktijk nog niet voorkomen. Hij wijst erop dat de hogescholen weliswaar autonoom zijn, maar toch ook gecontroleerd worden door de visitatiecommissie.

(rm)

Welkom in de wondere wereld van de wetenschap!

We wilden wel eens weten of we iets zouden begrijpen van het burgerlijk milieu. Daarom duiden we met de natte vinger een vak aan dat ons nog niet afschrikwekkend voorkomt en maken ons klaar om ondergedompeld te worden in de sferen van de materiaalkunde.

Nele Bruynooghe

We komen ruimschoots op tijd binnen in gebouw L en nemen de gele omgeving rondom nieuwigierig in ons op. De gele deur zal ons dus in de wereld van de burgis leiden. Het lijkt wel een surrealistisch scenario. Hoe spannend!

Binnen zien we al een aantal gebrilde studenten zitten, hoewel het nog tien minuten zal duren eer de les begint. Althans theoretisch gezien, want ook proffen hier lijken niet altijd op tijd te komen. Ons polshorloge toont ons dat we langzaam het academisch kwartiertje naderen. Er wordt opgewonden gefluisterd over slaap inhalen of, zoals meer gemotiveerde studenten denken, over een verhuis naar de B-groep, die in de buurt nu ook een les materiaalkunde heeft. Maar dan stuift de prof nog net binnen en sust de moederen met een verontschuldiging woordje. Meteen duiken we in de slides. Die lijken op kunstige schetsen gemaakt door een dich-

ter als Paul van Ostaijen maar dan iets wiskundiger. Een complete mikmak van pijltjes, drukletters afgewisseld met kleine lettertjes, streepjes, krulletjes en vooral de meest exotische namen zoals: semikristallijnpolymeer, tijdstemperatuursuperpositiebeginsel, ångström, polyacrylonitrilevezel en zo meer. We kijken om ons heen om te zien of we de enige zijn met een absurdeitsgevoel, maar geen enkel gezicht vertoont een vragende uitdrukking. We merken wel dat er veel meer meisjes aanwezig zijn dan we hadden gedacht. De mythe van een bijna volledig mannenbastion blijkt dus ongegrond, maar later vertelt iemand ons dat de archi's bij een aantal lessen infiltreren.

Ondertussen krijgen we, zoals professor Verpoest het zelf zo mooi zegt, nog andere plaatjes te zien die ons inleiden in de wereld van de kunststoffen. Een briefje wordt doorgeschoven van de ene naar de andere burgie. We vangen een glimp op van het desbetreffende communicatiemiddel en merken dat de les deze anonieme burgie niet boeit. Toch probeert de man vooraan zijn best te doen om de aandacht te trekken. Als er even wat meer geroezemoes is, spreekt hij wat langzamer en kijkt ostentatief in de richting van de stoorzenders, een rechtstreekse aanspreking helpt natuurlijk ook.

Om de les toch tot de realiteit te projecteren, ontpopt hij zich tot een ware dichter als hij metaforen gebruikt zoals "de secundaire

bindingen van een polymeer zijn zoals koude spaghettislierten die aan elkaar plakken, maar weer losgeweken worden door er heet water over te gooien." Het lijkt ons een zin met bijna poëtische allures. Dat lijkt echter niet de interesse van een modale burgie te zijn (de eerste geuw wordt gesignaleerd op ongeveer 1u. 40 min. van de eindstreep). Onverminderd blijft deze poët echter verbloemde uitspraken doen, alsof die natuurlijk uit zijn mond voortvloeien. Hij heeft het over een aerodynamische lift bij de katoenplant of het toevoegen van een tiende vezels is als een tiende zout in de soep strooien, waardoor we uiterst zware soep krijgen. We blijven in dezelfde sfeer als hij publiciteit maakt voor een cursus kunststoffen, daar voegt men peper en zout toe aan een glasvezel om de materie sterker te maken.

FANTASIE

Terwijl hij ons dus via poëtische weg gidst langs de wonderen van kunststoffen — die blijkbaar veel te maken hebben met vezels — licht de prof wel driemaal de tip van de sluier op van elke eigenaardigheid die we op onze weg tegenkomen. Maar het blijft dus wel spannend, want wat verbergt er zich onder die sluier van onwetendheid? Om redenen die hij op dit ogenblik niet kan uitleggen — de interpretatie van deze uitspraak laat hij aan het publiek en haar fantasie over — kan hij het geheim of in dit geval de vezel, niet ont-

rafelen. Wat hij ons wel laat zien is de oorsprong van de term *blokken*. Een cursus met honderd aparte bladzijden wordt aaneengelijmd en vormt een blok. Dus elke gelijmde cursus komt in aanmerking voor een blokvak. Nu lijkt de dichter vooraan zich opeens te transformeren tot een goochelaar wanneer hij het heeft over de truc van grafitisatie of een normaal polyethyleen omtovert tot een plastic GB-zakje.

Na de les nog een aantal minuten te hebben laten aanslepen — ervoor zorgend dat de hele groep zich zal moeten haasten om naar het volgende gebouw te fietsen — eindigt hij met de woorden dat er maar één les meer zal volgen. Hoe jammer. Met een dromerige blik stappen we uit de les en vragen ons af of we nu meer begrepen hebben van deze les dan van een avondje absurd toneel.

Steekkaart

Prof: Ignace Verpoest
Wie: bachelor burgerlijk ingenieur
Waar: gebouw L
Wanneer: Vrijdag van 8u.25 tot 10u.25
Paauze: 5 minuten

GELOOF VERZET BERGEN (5): HINDOEÏSME & BOEDDHISME

Vrouwen zonder man zijn minder waard

Deze rubriek belicht jongeren die er bewust voor kiezen om hun geloof ook als student actief te belijden. Telkens wordt er aandacht geschonken aan een andere geloofsovertuiging. Maar wat als een natie zijn eigen religie heeft samengesteld: een mix van het hindoeïsme en het boeddhisme? Student Industrieel Ingenieur Anjan Bhattarai uit Nepal staat ons te woord in Groep T.

Robin Broos & An Moerenhout

Veto: *Waarom spreken we van het hindoeïsme én het boeddhisme?*

Anjan Bhattarai: «De belangrijkste religies in mijn land zijn het hindoeïsme en het boeddhisme. Doorheen de jaren zijn zij zo met elkaar verweven geraakt dat onze officiële religie een mix is van het hindoeïsme en het boeddhisme. Zo zijn de meeste rituelen afkomstig van het hindoeïsme, maar vieren we ook boeddhistische feestdagen zoals de geboortedag van Boeddha.»

Veto: *Kan je een korte omschrijving geven van de belangrijkste feestdagen van jouw geloof?*

Anjan: «Dat zijn er ontzettend veel. In mijn geloof worden zeer veel goden vereerd waardoor we ook zeer veel feestdagen hebben. Ik zal me beperken tot de belangrijkste. Het eerste belangrijke festival is het festival van de kleuren. We vieren dan de overwinning van het goede op het kwade, naar aanleiding van het verslaan van een bijna onverslaanbare god. Op deze feestdag besmeuren we zowel vrienden als familieleden met verschillende kleuren en water. Het is zeer fijn, een beetje zoals carnaval. In België heb ik het nog niet kunnen vieren, maar ik ben van plan om dat volgend jaar wel te doen. Ik ga dan een groot feest op touw zetten waar alle studenten — ook Vlaamse studenten — elkaar kunnen bekladden met water en kleuren.»

«Daarnaast is ook het feest van de vrouwen een zeer belangrijk festival. Het festival

duurt drie dagen en staat uiteraard in het teken van de vrouw. Tijdens deze drie dagen bidden de ongehuwde vrouwen voor een prima man in de toekomst en de al gehuwde vrouwen bidden voor de goede gezondheid en het geluk van hun man. Vrouwen zonder man, ook de vrouwen wiens man gestorven zijn, zijn in onze maatschappij immers minder waard dan vrouwen met een echtgenoot. Tijdens de eerste dag mogen de vrouwen heel veel eten, maar tijdens de tweede dag moeten

baarheid symboliseert, en dat is het einde van het festival.»

«Naast het feest van de kleuren en de vrouwen zijn ook het veertiendaagse festival Dashain en het vijfdaagse Tihar zeer belangrijk. Tijdens deze dagen verzamelen alle familieleden zich om uitgebreid feest te vieren. Er wordt lekker gegeten en gedronken, en het oudste lid van de familie deelt een *tika* uit. Een *tika* is een rode substantie, gemaakt uit rijst en yoghurt, die wordt aangebracht tussen

nier uitoefenen als in Nepal?

Anjan: «Neen, dat lukt me niet, omdat ik hier veel meer moet werken en veel meer stress heb. Er is gewoon niet voldoende tijd om mijn religie op eenzelfde manier uit te oefenen en om de traditionele feesten écht te vieren. Ook Belgen praktiseren hun religie niet meer. Maar het belangrijkste is dat we allemaal goede mensen zijn, met of zonder religie.»

Veto: *Boeddhisten geloven dat mensen en dieren worden gereïncarneerd.*

Anjan: «Inderdaad, ik geloof ook in reïncarnatie. Reïncarnatie bestaat uit twee onderdelen: dharma — de spirituele kant van de mens — en karma — de wereldse kant van de mens. Indien je één van deze twee kanten niet goed hebt beoefend tijdens het leven dan moet je naar de hel, maar als je zowel de rituelen prima hebt uitgeoefend als goed bent geweest voor de andere mensen dan mag je naar de hemel. In de hemel ben je dan verlicht en moet je nooit meer terugkeren naar het aardse leven.»

Veto: *Zijn er ook slechte kanten aan jouw geloof?*

Anjan: «Mijn religie heeft zeer veel positieve kanten, maar ook een aantal slechte. Zo ben ik bijvoorbeeld helemaal niet tevreden met het kastensysteem. Hoewel het wettelijk verboden is, leeft het nog onder een deel van de bevolking. Volgens het kastensysteem mogen de hogere kasten de laagste kasten, de armen met andere woorden, niet aanraken. Ik behoor tot één van de hoogste kasten — de Brahmi — maar ga helemaal niet akkoord met deze praktijken. Een ander slecht kenmerk van mijn religie is de toestand van de vrouwen. Zij hebben niet dezelfde rechten als de man en dat is onterecht. In mijn ogen zijn zij gelijk aan mannen, maar mijn gemeenschap vindt dat niet. Zij worden er nog steeds een beetje gediscrimineerd. Zo zijn er bepaalde gebieden in mijn land waar de vrouwen in een dierenhok moeten wonen wanneer zij hun maandstonden hebben. Dat vind ik niet kunnen.»

(foto Wim Driessens)

ze een hele dag vasten totdat de zon is verdwenen en er een volle maan aan de hemel staat. Wanneer de volle maan is verschenen, mag de man zijn vrouw eindelijk eten geven. Tot slot kleden de vrouwen zich op de derde dag in een mooi rood gewaad dat de vrucht-

de twee ogen en de persoon in kwestie zegent en behoedt voor negatieve ervaringen.»

REÏNCARNATIE

Veto: *Kan je jouw religie in België op dezelfde ma-*

SIMULATIE VEILIGHEIDSRAAD DOOR STUDENTEN

Opvolging politici regeringscrisis verzekerd

Een groep uit de faculteit rechten nam afgelopen weekend deel aan de *Model United Nations*, een Vlaamse interuniversitaire simulatie in het kader van een seminarie. *Topic on the agenda in het mekka van de diplomatieke wereld, de Veiligheidsraad, was Kosovo.*

Liesbeth Vandenbroucke

In het Spaanse Baskenland worden 'al grappend' twee casussen in verband met etnische afscheidingsbewegingen in de gaten gehouden: België en Kosovo. Het eerste laten we voor wat het is. In Kosovo leeft een meerderheid Albanese en een minderheid Servische Kosovaren. De actuele casus bespreekt een mogelijke onafhankelijkheid van de Servische provincie. Vandaag, maandag tien december, rapporteert de Trojka (Rusland, EU en VS) aan de VR.

Op vrijdag begon de zitting in het chique Paleis der Academiën in Brussel. De moeilijke onderhandelingen liepen door van 's morgens vroeg tot laat in de nacht. De VR is samengesteld uit ondermeer vijf permanente leden die elk een vetorecht hebben. En deze gebruiken, lijkt soms één van de tien geboden te zijn. Niemand viel uit zijn diplomatieke rol ondanks het feit dat de studenten persoonlijk naar elkaar toegroeiden.

Boeiend was te zien dat met het stellig in-

leven, de verschillende geografische standpunten in de raad verschenen. VS en Rusland profileerden zich tegenover elkaar: kennelijk dwaalt de geest van de Koude Oorlog nog rond. De meeste westerse landen stonden achter de onafhankelijkheid van Kosovo. Voor de EU-lidstaten was het een test om met één stem naar buiten te komen. Bij de studenten faalde het: Groot-Brittannië liet de VS niet los. Er was ook nog de *Non-Alignment Movement*, een groepering van Afrikaanse, Arabische, Latijns-Amerikaanse en Zuid-Aziatische landen. Deze landen liggen geografisch gezien ver van de Balkanregio, maar speelden als neutraal blok toch een belangrijke rol in de onderhandelingen. Daarnaast had Indonesië het, net zoals Servië, Rusland en China, moeilijk met de mogelijke schending van het territoriale soevereiniteitsrecht. Ze vreesden met een onafhankelijkheid afscheidingsbewegingen aan te moedigen. Kosovo baseerde zich op een ander concept uit de internationale wetgeving: het zelfbeschikingsrecht. Beide concepten liggen mijlenver uit elkaar. Wie geeft toe?

In drie dagen tijd tot een consensus komen is weinig. Maar in de werkelijkheid is er ook een tijdsdruk: als de VR straks na 10 december niet met een oplossing komt, hebben de Albanese Kosovaren beslist de onafhankelijkheid unilateraal uit te roepen. Meteen staat de internationale gemeenschap dan voor de moeilijke beslissing om de nieuwe 'staat' al

dan niet te erkennen. Dit is een nationale bevoegdheid. Zulke acties verdraagt een fragiele regio vol etnische minderheden als de Balkan niet.

vo, maar hield een interessant stabiliteitspact in voor de ganse Balkanregio.

Zouden de studenten de lange onderhandelingen pakweg 176 dagen kunnen volhou-

(foto Christine Laureys)

Bedoeling was om op zondag overgaan tot stemming over een resolutie. Ondanks de moeilijke onderhandelingen was er toch hoop: wel drie *draft resolutions* lagen op tafel. De unaniem goedgekeurde resolutie handelde helaas niet over de finale status van Kosovo.

den? Af te leiden uit de volharding tot het einde toe zijn we geneigd te zeggen van wel: de opvolgers voor de politici in de huidige regeringscrisis staan klaar.

STUDENTENKERSTMARKT OP HET SPORTKOT

"We concurreren de Leuvense kerstmarkt weg"

Deze woensdag is er een studentenkerstmarkt van Apolloon. Apolloon, die kennen we nog van de 24-urenloop, maar een studentenkerstmarkt is iets nieuws. Uit nieuwsgierigheid probeerden wij iets los te krijgen over de verwachtingen en het nieuwe concept.

Sander Raeymaekers

We merken het allemaal: de kerst staat voor de deur. Voor de ene student betekent dat een tijd van studeren, de ander moet enkel nog herhalen, nog anderen gaan hals over kop op zoek naar cursussen. Tussen al dat studiewerk vinden we naast Sinterklaasfoldertjes massa's kerstpromoties in onze brievenbus-

sen en kerstmarkten rijzen uit de grond alsof het paddenstoelen zijn. Eentje ervan is de studentenkerstmarkt van Apolloon.

Met een tiental kraampjes zullen ze de ruimte tussen het cafetaria de Spuyte en het Gymnasium opfleuren. Als er studenten komen, zal het helemaal volstaan. Het concept *alles aan een euro* geeft het hele gebeuren een studentikoos tintje. "We zijn dan ook helemaal niet op winst uit, we willen er gewoon iets nieuws, gezelligs van maken, zolang we maar niet te veel verlies maken."

Het eeneuroconcept geldt voor alles, zowel eten als drinken. We zullen er verworden worden met eetstandjes als wafels, hamburgers en poffertjes. In andere standjes zullen soep en chocomelk verkocht worden. Natuurlijk kunnen ook Jenever, Gluhwein en Palm

Dobbel niet achterblijven. "Het zal ons veel mankracht kosten om al deze standjes te bemannen, daarbij komen dan nog stewards die er overal moeten staan, weet Yves, "maar we gaan ervoor en hopelijk wordt het een groot feest!"

Nostalgie komt naar boven wanneer we horen wie er komt optreden. "De hoofdgast van de avond zal *Get Ready!* zijn. Ze hebben net een nieuwe single uit, *Vrij!*, maar zullen even goed liedjes zingen uit tijden toen de meeste studenten nog op de kleine schoolbanken zaten. Voor de studentikoze sfeer zorgt plepKLEIN, een Belgische groep die funky kleinkunst brengt. Een meezingsfeer is onvermijdelijk."

Nog voor deze twee bonzen komt het Leuvense 'Lau' met eigen nummers, een

plaatselijk groepje dat al wel redelijke faam heeft voorgebracht. Als slot van deze avond zal een dj in après-skistijl nog wat plaatjes aan elkaar draaien, waarschijnlijk heeft de jenever dan al wat uitwerking!

Dit alles tezamen maakt een origineel concept, wat wel aantrekkelijk is. "We concurreren de Leuvense kerstmarkt gewoon weg!" laat de preses van Apolloon weten. "Om tegenwoordig nog studenten te lokken naar activiteiten, moet je origineel zijn, we hopen dat het lukt. Onze decaan vond het een goed idee en heeft ons een handje geholpen." Al is het idee op een zotte, al dan niet zatte, brainstormavond ontstaan, toch kan het een schot in de roos zijn als het weer mee zit."

Kerstmarkt Apolloon, 12 december 17.00 – 24.00

VOORZITTER STUDENTENRAAD UCL AAN HET WOORD

"Meer studenten moeten onze raad kennen"

Zoals de Université Catholique de Louvain (UCL) in Louvain-la-Neuve de zusteruniversiteit is van de K.U.Leuven, is *Assemblée générale des étudiants de Louvain (AGL)* de zusterstudentenraad van die van Leuven (LOKO). Maar waar houdt deze studentenraad zich mee bezig, hebben zij ook een studentenkrant en waarom willen zij samenwerken met LOKO? Voorzitter Sébastien Schellen licht toe.

An Moerenhout, Alexander Vanderrijt, Bo Vanluchene & Maarten Goethals

Veto: Wat zijn de voornaamste doelstellingen van AGL?

Sébastien Schellen: «De studentenraad van Louvain-la-Neuve streeft vier doelstellingen na: vertegenwoordigen, verdedigen, onder-

steunen en informeren. Onze belangrijkste missie is het vertegenwoordigen van alle studenten in de verschillende beslissingsorganen van de UCL. Om deze opdracht tot een goed einde te kunnen brengen, kiezen de studenten ieder jaar — tijdens het tweede semester — 60 vertegenwoordigers, afkomstig uit alle faculteiten van de universiteit. Deze vertegenwoordigers verdedigen dan de belangen van de studenten — onze tweede doelstelling — in de diverse beslissingsorganen. Zo laten wij onze stem horen op het vlak van academische kwesties zoals problemen met de lesprogramma's en sociale materie zoals studiebeurzen, huisvesting en culturele aangelegenheden.»

«De derde doelstelling houdt in dat we de creativiteit en de initiatieven van andere studenten ondersteunen door hun socio-culturele projecten te valoriseren. Onze studentenraad biedt hen logistieke en financiële on-

dersteuning aan. Tot slot, en dat is een van onze prioriteiten voor het huidige academiejaar, wensen we ook de studenten te informeren. De studentenraad moet zichtbaar zijn op de campus en meer studenten moeten onze raad kennen. Daarom hebben we nu een website — www.aglouvain.be — waar de studenten onze laatste nieuwtjes kunnen lezen. Bovendien steken we veel energie in *La Savate*, de studentenkrant van de UCL.»

ZICHTBAARHEID

Veto: Hoe is de relatie tussen de studentenraad en La Savate?

Sébastien: «*La Savate* is AGL en AGL is *La Savate!* Beide zijn zeer sterk verbonden met elkaar. *La Savate* is de studentenkrant van AGL en hét middel voor de studentenvertegenwoordigers om te communiceren met de studenten. Het krantje komt een keer om de

drie weken uit, wordt in alle straten en auditoria verdeeld en zorgt voor een grotere zichtbaarheid van AGL.»

Veto: Waarom reikt uw studentenraad nu de hand uit naar LOKO om samen te werken?

Sébastien: «Ik ben ervan overtuigd dat onze twee studentenraden gemeenschappelijke projecten moeten organiseren. In het verlengde van de openingsspeech van LOKO — waar de Leuvense studentenvertegenwoordigers hetzelfde thema bespraken als de vertegenwoordigers van AGL op hun openingsspraak — realiseerde ik me dat de studenten van onze studentenraden dezelfde mening zijn toegedaan over de toekomst van de universiteit. In februari organiseren AGL en LOKO dan ook een gemeenschappelijk colloquium, wat een hoogtepunt zal zijn voor de goede samenwerking tussen beide studentenraden.»

PRESES VS PRESES (10): MERKATOR VS KLA

“Geografie: is dat dan niet meer in de grond ploeteren?”

Je kan preses worden omdat je een geboren leider, een feestbeest, een tolerante ziel of een gewiekst organisator bent. Of omdat je een lief zoekt. Omdat we onze Leuvense voorzitters een warm hart toedragen, helpen we hen met hun queeste. Deze week konden we Gert Druyts en Marlon Pareijn (Merkator) en Sofie Godon en Leni De Brouwere (KLA), tussen hun vele andere activiteiten door, toch even voor onze micro halen.

Christoph Meeussen

Het lot kon de blinddaters niet beter gezind zijn. Twee mannelijke en twee vrouwelijke presessen vonden elkaar op café, keuvelden over vooroordelen, middelbareschoolexcursies op universitair niveau en misverstanden, en zagen dat het goed was.

Marlon Pareijn: «We zullen ons misschien eerst even voorstellen, maar meisjes eerst!»

Sofie Godon: «Wij zijn de presessen van KLA. Dat is misschien niet de grootste kring, maar we zijn bezig onze bekendheid te vergroten. Vroeger heetten we LLK (*Leuvense logopedische kring, red.*), maar een naamsverandering drong zich op toen audiologie erbij kwam.»

Marlon: «Ik zou voor de duidelijkheid al snel willen stellen dat wij de *geografische* kring zijn, Merkator, en niet de *geologisch*, die vertegenwoordigd worden door Geos. Er heerst daar nogal veel verwarring over.»

Leni De Brouwere: «Ons weet men ook nooit echt goed te plaatsen. Zelfs onze eerstejaars vragen soms of wij geen deel zijn van Medica. Anderen vragen ons dan vaak of Doc's Bar onze fakbar is. Blijkbaar moeten we nog wat werken aan ons imago.»

«Een ander vooroordeel blijkt wel te kloppen. Er zijn eigenlijk nauwelijks jongens te vinden, maar jaar na jaar komt er wel eentje bij. Uiteindelijk komen we er dan wel hoor.»

Gert Druyts: «We zullen anders al even een vraagje trekken.»

Veto: *Verwachtet het contact met thuis niet te veel, met al het werk als preses?*

Leni: «Dat valt wel mee, al moet ik wel zeggen dat ik me thuis durf te ergeren aan bepaalde dingen, en dat ik dan blij ben om op de trein naar Leuven te zitten. Al moet je als preses ook wel beseffen dat je je vrienden thuis niet verwaarloost.»

“Van die KBC-bandjes? Die saai?”

Marlon: «Het is wel zo dat je in de week soms erg hard moet afkaffen, en dan is het weekend echt wel handig om eens goed uit te rusten. Maar dat lukt niet altijd even goed. Doordat ik ook nog in de Chiro van Geel zit, durft het wel eens voorvallen dat ik er nog niet 100 procent sta. Maar daarom is het wel handig dat er twee presessen zijn.»

Sofie: «Zijn jullie altijd met twee presessen?»

Gert: «Dat is sinds een jaar of zes wel de traditie, niet dat dat moet, maar ik denk wel dat het zo gegroeid is. Aanvankelijk had ik Marlon gevraagd om als vice-preses mee te doen, maar langzaam kwam het idee op om met twee presessen te werken. We kwamen goed overeen, dus zagen we dat goed zitten. Hoe zit dat bij jullie? Wilden jullie alletwee preses worden?»

Leni: «Bij ons ging dat grotendeels hetzelfde. Wel was het bij ons vrij impulsief. Je praat er met twee over, en je zegt gewoon tegen elkaar: ‘Komaan, we gaan ervoor.’»

Veto: *Wat zouden jullie willen doen, moesten jullie plots een miljoen euro krijgen?*

Marlon: «Die vraag is al geweest, maar goed

(lacht). Ik zou het eerst wijselijk bedenken en rustig nadenken. Maar persoonlijk zou ik het eerst gebruiken om Chirolokalen mee te bouwen. Momenteel zitten we in een kleuterschooltje, en eigen lokalen hebben zou wel fijn zijn. Als dat in orde is, een klein reisje met de vriendin?»

Sofie: «Nu voelen we ons wel in de steek gelaten!»

Marlon: «We zullen een kaartje sturen. Nee, ik stel voor dat we samen een groot evenement organiseren, zodat we onze kringen op de Leuvense kaart kunnen zetten.»

Sofie: «Strak plan! Dan huren we Alma 3 af, programmeren enkele straffe bands, U2 bijvoorbeeld, en verkopen al onze kaarten al op de eerste dag uit, zoals die andere grote kringen.»

Gert: «En dan enkel aan de eigen leden verkopen. Wat zijn we ambitieus!»

«Maar misschien moeten we eerst wat bescheidener beginnen. Het zou tof zijn moesten we op onze activiteiten al 100 mensen bijeen kunnen krijgen. Zijn jullie ambitieuzer?»

hoeveel mensen er gratis binnen proberen te raken met een bandje.»

Leni: «Je hebt zelfs mensen die een hele verzameling van die bandjes in alle kleuren hebben. Die gaan toch wel erg ver.»

Veto: *Organiseren jullie kringen al gezamenlijke activiteiten?*

Gert: «De vijf wetenschapskringen, verzameld in Scientica, organiseren bijvoorbeeld al een galabal en een bedrijvendag samen. Daar zijn we apart te klein voor, maar samen durven we de gezonde rivaliteit, die er wel tussen ons bestaat, aan de kant zetten.»

Marlon: «Ook niet te vergeten is de massacantus van HOKO, de Heverleese kringen. Het geeft echt een kick om met een achttal senioren vooraan een massa van 700 mensen te leiden.»

«Toch zijn de kleinere cantussen nog de leukste. Zo hebben we nog niet zo lang geleden met 29 mensen maar liefst 100 liter opgekregen. Dat zijn momenten die bijblijven. En zonder hoofdpijn in bed kruipen! Cantussen jullie regelmatig?»

Leni: «Zeker, en dat doen we ook niet alleen.

Sofie: «Ik had je al over die stempel verteld. (lacht). Jullie waren er trouwens niet?»

Gert: «Dat is waar, maar we hebben een excuus. De volgende dag moesten we op excursie. En dat gaat inderdaad zoals in het middelbaar. Met rugzak en klembord kruipt ons klasje dan in het busje. Zo hebben we kleinere dagexcursies, die voornamelijk in Bel-

“Fysiek aanwezig zijn is genoeg”

gië plaatsvinden. Maar daarnaast zijn er ook de grotere excursies. Daarbij kan zelf al eens met de auto gereden worden, en wordt er veelal naar het buitenland gegaan. Zo zijn we de afgelopen jaren al naar Frankrijk — de Champagnestreek — en Duitsland geweest. Dit jaar zou het Spanje of Ierland worden. Dat is allemaal heel plezant, je leert elkaar en de profen eens op een andere manier kennen.»

Veto: *Moet je dan ook meteen je bundeltje*

(foto Christoph Meeussen)

Leni: «Veel volk is uiteraard leuk, maar wij zijn al zeer tevreden als we in onze kring een toffe atmosfeer kunnen creëren. Als iedereen na een jaar dan zegt: ‘Dat hebben ze goed gedaan.’, dat zou mij al enorm veel voldoening geven. Maar natuurlijk, bekendheid is wel tof en goed voor een kring, dus als we zouden groeien heb ik daar uiteraard geen probleem mee.»

FRAUDE

Leni: «Een van onze grootste verwezenlijkingen is onze stempel. Die vonden we echt essentieel. Ik denk dat we de enige kring waren in Leuven die nog geen stempel had, en voor fuiven en codexen is dat natuurlijk altijd handig.»

Marlon: «De enige kring was je niet hoor, wij hebben er eigenlijk ook nog geen.»

Sofie: «KBC-bandjes? Saai? (lacht uitbundig)»

Marlon: «Ja, zo'n stempel kost vrij veel geld, en de bandjes zijn gratis. Bovendien zijn ze gemakkelijk en betrouwbaar. Je voelt gewoon even of ze nog strak genoeg zitten, en klaar is kees (controleert kort een denkbeeldig bandje bij een van de vrouwelijke presessen). En daarbij, het is altijd grappig om te zien

Het is bij ons een traditie om een ander presidium uit te nodigen, die de cantus dan ook voorziet. Het is niet dat wij geen cantus durven of willen leiden, maar we hebben er gewoon geen behoefte aan. Deels heb ik natuurlijk wel geen zin om de controle over de corona te verliezen, dan is het niet meer plezant.»

Sofie: «Hebben jullie trouwens een eigen fakbar?»

Gert: «Een typische fakbar kan je het niet noemen. Die van vorig jaar was failliet gegaan. Na wat zoeken kwamen we dan bij De Kafaat uit, een café op de Naamsepoort. Het is niet dat we daar een aantal vaste avonden hebben, maar als we bijvoorbeeld de infavond voor de skireis houden, dan is dat daar te doen. We werken met een bonnetjes-systeem, waarbij een pintje een euro en twintig cent kost, en krijgen dan ook voorrang.»

Marlon: «Je moet trouwens zeker maar eens langskomen op onze wiesavonden (*avonden gevuld met het kaartspel wiezen, red.*). Gemiddeld komt daar twaalf man op af, maar het is aan de drie à vier tafels op zo'n momenten erg gezellig, en wie er die avond wint, is dan die avond de wieskoning.»

Marlon: «Organiseren jullie trouwens soms TD's?»

afgeven op de bus, om overschrijven te voorkomen?

Marlon: «Er zijn soms wel persoonlijke bundeltjes die je dan aan de prof moet afgeven. Maar dat is vrij zeldzaam. Het is natuurlijk wel zo dat er van elke excursie wel ergens een vraag op het examen wordt gesteld. Een excursie missen is dus niet aan te raden, al volstaat vaak wel enkel je fysieke aanwezigheid.»

«Overlaatst hebben we zo nog wel een interessante excursie meegemaakt naar Borgehout. Daar zijn we gaan kijken naar bijvoorbeeld de verspreiding van enkele identiteiten in buurten en hoe de mensen over hun gemeenschap, hun identiteit, België, en andere zaken denken.»

Sofie: «Oei, is dat ook geografie? Ik zag jullie precies meer in de grond ploeteren.»

Gert: «Hola, dat is geologie hè! Dat is een groot verschil, zij houden zich meer met de bodem bezig, wij met wat zich daarboven afspeelt. Al zijn sommigen in onze richting ook wel bezig met de interactie tussen mens, zijn omgeving en de maatschappij. En kaarten maken, zoals Mercator zelf, dat doen we ook nooit.»

VTK POKERCHAMP 2007-2008

Psychologische oorlogsvoering

Scarlett Johansson in ons bed, een dure auto in onze garage, een *license to kill* in onze binnenzak en rijk worden door het spelen van poker. Heel erg veel heeft een mens niet nodig om gelukkig te zijn. Helaas valt de vrijgevigheid van de kosmos soms wat tegen, want wij beschikken over niets van dat alles. Daarom trokken we naar het pokertoernooi dat door VTK werd georganiseerd in Alma 3. Zo hoopten we tenminste één van onze dromen waar te maken.

Jelle Dehaen

Wanneer wij in de rij staan om ingeschreven te worden, horen wij een keurige jongen melden dat hij met 'den Audi' is gekomen. Het moge duidelijk zijn, we bevinden ons onder burgies. Nu mogen er heel wat onaangename gemeenplaatsen over burgies bestaan, maar ere wie ere toekomt: de avond is vlekkeloos georganiseerd en dat verdient niets dan lof.

Wanneer wij aan onze speeltafel schuiven, blijken wij met acht andere mannen opgescheept te zitten. Vrouwen zijn overigens op dit hele evenement een zeldzaamheid, behalve om drankjes rond te delen. Emancipatie allemaal goed en wel, maar zo moet God het uiteindelijk toch gewild hebben.

is blijkbaar een hoffelijkheidregel om te applaudisseren wanneer iemand weggespeeld wordt en de tafel moet verlaten. Wanneer vijftien minuten later het eerste applaus weerklinkt en het niet voor ons bestemd is, halen we opgelucht adem. Wat er ook gebeurt, het kneusje van de avond zijn we alvast niet.

Iedere speler begint met een stapeltje chips ter waarde van duizend punten. Aanvankelijk zijn we op dreef en al snel verhogen we ons stapeltje tot 1500 punten. Maar helaas, de hybris slaat toe en wanneer we iets te enthousiast meegaan in een bet, houden we nauwelijks 300 punten over. Wanneer je te weinig chips hebt, ben je in poker ten dode opgeschreven. Daarom besluiten we enkele risico's te nemen. We bluffen, hebben geluk en voor we het weten, staat ons totaal weer op duizend punten. Na iets meer dan twee uur spelen is drievierde van de spelers aan onze tafel verdwenen. Wij zijn trots dat we het zo lang volhouden.

Omdat onze tafel nu te karig bezet is, moeten we ergens anders aanschuiven. Hier wordt echter al snel duidelijk dat we een vogel voor de kat zijn. We strubbelen nog wat tegen en met de moed der wanhoop gaan we uiteindelijk *all-in* hoewel we slechts matige kaarten hebben. Wanhoop blijkt een slechte raadgever te zijn en wanneer we de hand, en dus ook al onze chips verliezen, staren we even ver-

(foto Wim Driessens)

Voor de wedstrijd begint, is er eerst een ronde psychologische oorlogsvoering. Sommige deelnemers laten hun pokerchips handig door de vingers glijden en anderen delen luidruchtig mee dat ze al heel wat ervaring hebben. Het moet van een documentaire over rivaliserende gorilla's geleden zijn dat we nog zoveel aanstellerig gedrag gezien hebben.

Omdat wij nauwelijks ervaring hebben met poker — dit is ons debuut — zijn wij als de dood voor een vernedering. Het

dwaasd naar de tafel. Een applausje krijgen we zelfs niet meer.

Ietwat ontgoocheld druipten we af, want een carrière als professionele poker-speler blijkt voorlopig nog te hoog gegrepen. Scarlett Johansson kan zich echter nog steeds aanmelden. Al was het maar om ons te troosten.

SPORT EN SPUYE (5) ZELFVERDEDIGING

Op verboden terrein

De sportkaart die de Leuvense studenten zich kunnen aanschaffen voor amper zeventien euro geeft toegang tot een gevarieerd assortiment van 55 sporten. Een aanbod om u tegen te zeggen. Misschien is zelfverdediging wel iets voor u.

Ruben Bruynooghe

Van het bordje dat ons om hygiënische redenen verbiedt turnzakken en kleren mee te nemen in

warm, beginnen we met het strekken van onze lichaamsdelen. Ons gebrek aan flexibiliteit is schrijnend: niet dat lenigheid ooit onze grootste trots was, maar het feit dat het ons enorme moeite kost schenen aan te raken vanuit zitstand veroorzaakt toch een korte zelfreflectie.

Het stretchen wordt gevolgd door het echte werk. We krijgen enkele handige gevechtstechnieken aangereikt, waarmee we zonder moeite elke vuile struikrover murw zouden krijgen. Althans indien we onze benen hoog genoeg zou-

(foto's Heleen van den Bogerd)

de zaal trekt niemand zich iets aan bij het binnentreden van de judozaal. Omdat we niet uit de toon willen vallen besluiten we dan ook maar om onze rugzak mee naar binnen te smokkelen. Wat betreft het 'niet uit de toon vallen' blijken we toch ergens verkeerd bezig te zijn: we voelen ons zelfs een heel klein beetje op verboden terrein, alsof we per abuis een damestoliet zijn binnengedrongen. In de hele zaal is, met uitzondering van onszelf, niemand van de mannelijke soort aanwezig. We feliciteren onszelf even met het geluk dat ons treft, en beginnen dan slaafs gehoor te geven aan wat de twee vrouwelijke trainsters ons opdragen. De avond wordt ingezet met opwarming. Al gauw beginnen we met lichte tred de omtrek van de zaal te verkennen, tot hiertoe blijken we nog best in staat in te pikken in het programma. Een goede opwarming doe je best niet alleen en aangezien de groep een even aantal heeft bereikt krijgen we enkele originele oefeningen voorgeschoteld die per twee afgewerkt moeten worden.

STRUISVOGEL

Ontzettend verheugd kijkt onze partner niet wanneer ze genoeg moet nemen met de man in het gezelschap en we kunnen ons wel inbeelden waarom. Wanneer we op elkaars rug de zaal zouden moeten rondhuppelen, geeft ze om begrijpelijke redenen verstek, maar niet getreurd want even later suizen we toch door de zaal op de rug van een trainster.

Wanneer uiteindelijk iedereen is opge-

den strekken en snel genoeg zouden reageren. Klein puntje van kritiek: bij de oefeningen valt de overvaller altijd met gestrekte vuist aan. Wat als de snoodaard zijn slachtoffers op andere wijze benaderen wil? Wanneer we het aan onze partner voorleggen, wordt er alleen maar gezocht. Deze sport moet je vooral doen om de conditie op peil te houden, niet echt om als een ninja door de bossen te gaan sluipen. Dat buiten beschouwing gelaten zouden de *moves*, die de twee trainsters ons demonstreren niet misstaan in een goede ouderwetse *kung-fu film*. Jammer genoeg zijn we nooit in staat de bewegingen zuiver te imiteren, waardoor we meer weghebben van een geïrriteerde struisvogel dan van *Bruce Lee*.

Na onszelf een hele tijd hopeloos belachelijk te hebben gemaakt, is het tijd voor iets waar we wel goed in zijn: tikkertje. Het concept is simpel. Je hebt er niet al te veel hersens voor nodig. We voelen ons ontzettend volwassen wanneer we als een zootje ongeregeld de zaal rondcrossen. Het intermezzo wordt al gauw opgevolgd door de laatste oefeningen van de avond. We leren nog twee worpen waarmee we een aanvaller op de grond kunnen werken.

Onze partner lijkt vanavond niet veel zin te hebben om via een schouderworp kennis te maken met de mat en omdat ze ons al anderhalf uur heeft moeten verdragen geven we dan maar gevolg aan haar verzoek. We ronden de avond rustig af. Bij het buitenkomen voelen we wel de bizarre — onverklaarbare — aandrang om *Crouching tiger hidden dragon* te huren.

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Wat gebeurt er aan de K.U.Leuven?

Lees de wekelijkse e-nieuwsbrief
www.kuleuven.be/nieuwsbrief

(advertentie)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Organiseer je een evenement?

Plaats het dan GRATIS in de database Agenda K.U.Leuven
agenda.kuleuven.be

(advertentie)

Betoging in Brussel tegen nieuw financieringssysteem van minister Vandenbroucke

foto's door
Christine Laureys

SLOTAVOND INTERNATIONAAL KORTFILMFESTIVAL LEUVEN

Altijd prijs op het Kortfilmfestival

Afgelopen zaterdag werden op het Internationaal Kortfilmfestival de prijzen uitgereikt. Pim Algoed kaapte met zijn humoristische *Tanguy's Unifying Theory of Life* zowel de Publieksprijs als een Wildcard weg. De juryprijs ging naar Hans Van Nuffels *Fal* en het Deense *Blood Sisters* kreeg de Europese prijs.

Jozeffien Van Beek

De jury, met onder anderen An Miller en Jan Eelen, prees de originaliteit en de knappe acteerprestaties in Louise N.D. Friedbergs *Blood Sisters*, een film over het verstikkende effect dat liefde kan hebben. "De stijl sluit perfect aan bij het verhaal," aldus de jury. De publieksprijs van de Europese competitie ging naar *Tribes and Onions*, een Hongaarse film met een grappige pointe.

In de Vlaamse competitie werd de juryprijs uitgereikt aan Hans Van Nuffels *Fal*, dat

vertelt over de ontmoeting van een zoon van een wapenhandelaar en een ex-kindsoldaat. Inspiratie haalde de regisseur uit zijn eigen omgeving. "Ik ben opgegroeid naast een opvangcentrum voor asielzoekers," zegt hij. In deze film krijgt de kijker plots geheel onverwacht het Belgische Afrikaverleden onder zijn neus geduwd.

De Publieksprijs ging naar *Tanguy's Unifying Theory of Life*. Daarin voert Pim Algoed een Gentse wc-schoonmaker op die de ambitie koestert om filmregisseur te worden. Met deze naar eigen zeggen "lichtelijk autobiografische" film studeerde Algoed af aan Sint-Lukas. Zijn docenten vonden zijn film "puberaal". Toch won hij ook een Wildcard, uitgereikt door het Vlaams Audiovisueel Fonds, goed voor 60.000 euro. De andere Wildcard voor Fictie was voor Nathalie Teirlincks *Juliette*, dat eerder al de prijs voor beste studentenkortfilm op het Filmfestival van Gent won. Net als in Teirlincks vorige film

Anémone, die vorig jaar bekroond werd met de juryprijs op het IKL, is het visuele in *Juliette* belangrijker dan het verbale. "Ik ben vooral bezig met het innerlijke van personages," zegt Teirlinck. "Ik wil een zintuiglijke onderdompeling tonen. Daarvoor zijn woorden minder belangrijk dan beelden." De Wildcards voor Documentaire waren voor Tim De Keersmaeckers *Die Vögelein schweigen im Walde*, Lise Van den Briels *L'Attente* en Sofie Benoets *Fronterismo*. Zij krijgen ook elk 60.000 euro.

KRUISPUNTEN

Cecilia Verheyden mocht voor haar afstudeerproject *Ou Quoi* de prijs voor het Beste Debuut in ontvangst nemen. Verder stond de film ook op de tweede plaats bij het publiek. *Ou Quoi* vertelt het verhaal van Stefan en zijn zus Marie die in een rolstoel zit. "De meest interessante menselijke relaties vind ik familiebanden," zegt Verheyden. "Er zijn immers al

genoeg verhalen over liefdesrelaties." In de film is een auto-ongeluk te zien. "Ik wilde de botsing duidelijk in beeld brengen, maar het mocht er niet amateuristisch uitzien," aldus Verheyden. "Daarom heb ik contact opgenomen met het Nederlands stuntteam De Beukelaer, dat ook aan *De Zaak Alzheimer* heeft meegewerkt. Ze lieten me betalen wat mijn budget toeliet. We hebben de botsing met drie camera's gefilmd op een van de drukst bezette kruispunten in Brussel. Achteraf zeiden ze me dat de stunt professioneel 75.000 euro gekost zou hebben."

In de categorie korte Vlaamse animatiefilm ging de prijs naar *Terzo Mondo* van Tom Van Gestel. De woordenloze 3D animatiefilm over een Afrikaans en een Europees dorp begint idyllisch, maar eindigt in een slachtpartij.

EEN GESPREK MET KOEN SNEYERS, DJ ÉN STUDENT

"Ik voel nog altijd de adrenaline"

Als echte Michaël Flatleys dansten studenten deze woensdag uitgelaten de ziel uit hun lijf. Bovenaan de zaal stond plaatjesdraaier Koen Sneyers, in het Leuvense uitgaanswereldje beter bekend als dj Q-Fencer. En als student.

Sander Raeymaekers

Veto: Hoe is het allemaal begonnen?

Koen Sneyers: «Vroeger prutste ik thuis aan de radio, sloot onbezonnen meerdere draaitafels aan op dezelfde luidspreker, testte eens alle knopjes en ga zo maar voort. Later, toen ik vijftien à zestien jaar was, had ik in de koopjeskrant tweedehands dj-materiaal gekocht. Ik vond al die knopjes en die schuifjes geweldig en mixen met gewoon maar cassettes lukte niet al te goed. Hele avonden heb ik toen plaatjes aan elkaar gedraaid, tot grote ergernis van mijn ouders.» «Toen ik ging studeren, heb ik demo'tjes rondgestrooid en draaide ik meer en meer. Eerst was dat twee jaar in Antwerpen, nu is het mijn derde jaar in Leuven. Vorig jaar heb ik nog meegedaan aan een nationale dj-wedstrijd van Poppunt, Bacardi B-Live 2006, waar ik als winnaar uit de bus kwam. Sindsdien ging het veel vlotter en speel ik voor een groot aantal studentenclubs en enkele danscafés.»

Veto: Wat is je drijfveer om zoveel avonden muziek te draaien?

Koen Sneyers: «De liefde voor de muziek. Ik heb geen muziekschool gevolgd, maar hou wel van muziek en dit is mijn manier om dat uit te drukken. Voor het geld moet je

het op mijn niveau niet doen, wat de meesten nochtans denken. Ik heb vroeger veel kosten gemaakt en die kan ik nu terugwinnen, vrijwel alles wat ik verdien gaat naar

(persfoto)

cd's en platen.»

Veto: Wat vond je tot hier toe het leukste moment?

Koen Sneyers: «Alma-t'd's vind ik geweldig, omdat je dan meestal met een grote naam kan draaien. Maar het toppunt tot hiertoe was toch wel het moment in de Versuz. Omdat ik die wedstrijd had gewonnen, mocht ik daar draaien met Junior Jack.»

Veto: Heb jij zenuwen als je draait?

Koen Sneyers: «Vroeger wel, nu is dat al veel

minder. Ik voel nog altijd de adrenaline door mijn lichaam stromen wanneer ik draai, maar dat is niet voldoende om de hele nacht geconcentreerd te blijven. Daarom maak ik rond vijf

uur 's middags meestal een hazenslaapje, dat is wel nodig.»

Veto: Wil je hierin verder gaan?

Koen Sneyers: «Daar wil ik nog niet aan denken, we zien wel. In discotheken gaan spelen is echter iets voor na mijn studies.»

EXPERIMENTELE NIEUWE KLASSIEKE MUZIEK

Als een voettocht naar Compostella

Hedendaagse klassieke muziek staat centraal in de concertenreeks van *De Nieuwe Reeks*. De drie concerten in het najaar hebben als centraal thema de originaliteit van hedendaagse componisten. Niet enkel originaliteit maar ook kwaliteit stond centraal, en dan zeker bij het Trio Fibonacci.

Sander Raeymaekers

Iedereen kent wel de klassieke muziek van Bach over Mozart naar Rachmaninov, maar klassieke muziek is niet helemaal in rook opgegaan met het ontstaan van blues, jazz en pop. Er zijn nog steeds hedendaagse componisten die onder de noemer 'klassiek' passen. Zij schrijven hun werken voor traditionele, maar ook minder traditionele bezettingen met veel ruimte voor interpretatie. En meestal zijn ze op zoek naar de diepere, inherente waarden van muziek. Zo moet muziek niet altijd exact genoteerd staan op papier. Genoteerd op papier of niet, wat altijd in de muziek aanwezig is, is de creativiteit die al sinds eeuwen erin wordt losgelaten, alsook de boodschap die met elk stukje muziek wordt verteld.

TRIO FIBONACCI

De organisatie van *De Nieuwe Reeks* opende dit jaar de concertreeks met twee muzikanten van het wereldbepaalde Trio Fibonacci. Dat trio van klassiek geschoolde muzikanten toert al bijna tien jaar de wereld rond met een ondertussen indrukwekkend repertoire van hedendaagse muziek. Dit keer maakten de violist en de cellist zich op voor een gevarieerd en interessant programma. Ze vertolkten subliem verschillende hedendaagse stijlen, zowel solo, als in duo.

De mens als *homo ludens* komt het meest tot uiting in zijn kinderjaren. Kinderen spelen

graag en gebruiken daarbij het speelgoed op een oneigenlijke manier. Ze gaan steeds op zoek naar andere, creatieve manieren om met dingen om te gaan. En dat was ook duidelijk de sfeer die in de muziek te horen was: componisten die constant bezig zijn nieuwe klanken op te roepen, uitvoerders die proberen ten allen tijde hun instrument zo te gebruiken dat hun klankspectrum erdoor vergroot wordt. Tijdens het concert werden we aangenaam verrast hoe anders een strijkinstrument ook kan klinken.

Alles werd duidelijk toen de eerste noot

(foto Heleen Van Den Bogerd)

van de avond gestreken was, het zou een bevreemdende avond worden. Het openingsstuk van Georg Friedrich Haas is een cyclus van tien werken voor verschillende instrumenten. Deze partijen kunnen apart gespeeld worden, maar ook tesamen als duo, trio of en-

semble. In dit geval door een duo: viool en cello. Op sublieme manier zochten ze naar idealen door middel van microtonen, tonen die er in onze klassieke toonladder tussenuit vallen. Na enkele minuten klimatiseren, kon het publiek dit wel smaken.

Het daaropvolgende vioolstuk zocht naar spanningen tussen noten, in dit geval twee opeenvolgende. Hoewel beperkt in aantal, slaagden de noten er toch in een wendbare en soepele melodie te vormen. Zo werden de stukken aan elkaar gespeeld. Het laatste stuk, *Compostella* genaamd, was nog het

meest sprekende van al. Als een voettocht naar Compostella gingen de twee muzikanten op zoek naar muziek, diepere klanken en de kleuren ervan. We verlaten de zaal met een wrang gevoel: dit is ook muziek.

Meer info op www.denieuwewereeks.be

Filmfirmament

I'm Not There

"In de loop van een dag kan ik veranderen. Ik word wakker en ben een bepaalde persoon en wanneer ik ga slapen weet ik zeker dat ik iemand anders ben," zegt Bob Dylan in het begin van zijn biopic *I'm Not There*. Het vat meteen de boodschap van de hele film samen: Bob Dylan is een complex persoon.

Lisa Develtere

In *I'm Not There* probeert regisseur Todd Haynes de verschillende persoonlijkheden van de legendarische zanger weer te geven. Niet één, maar zes acteurs kruipen even in zijn huid en om het geheel nog verwarrender te maken, dragen ze in de film allemaal een andere naam. Gek genoeg slaagt Cate Blanchett er als Jude Quinn het best in om Dylan op een sublieme wijze gestalte te geven. Blanchett kreeg voor deze rol terecht de award voor beste actrice op het filmfestival van Venetië. Maar ook de schitterende vertolking van het leugenachtige zwarte jongetje Woody (Marcus Carl Franklin) is puur genieten. Franklin is namelijk niet alleen een geweldige acteur, hij blijkt daarenboven over behoorlijk wat zangcapaciteiten te beschikken.

We leren in de film ook Arthur Rimbaud (Ben Wishaw) kennen, die de ironische Dylan vertolkt, die door de politie ondervraagd wordt. Zowel deze momenten uit de film als de scènes waarin Christian Bale Dylan als rijzende ster speelt, zijn degelijk, maar niet echt memorabel. De overige twee acteurs die Dylan vertolken, Heath Ledger en Richard Gere, zijn weinig overtuigend. Hoewel ze allebei hun baard hebben laten groeien voor deze rol, blijven ze hun zachtheid behouden en kunnen ze niet tippen aan de rauwe manier waarop Blanchett de persoon van Dylan neerzet.

De film zapt niet enkel heen en weer tussen de verschillende acteurs, bovendien gaat elke Dylan gepaard met een andere visuele stijl. Zo zijn sommige segmenten in zwart-wit en andere in kleur, worden de delen met Bales Dylan in documentaire-stijl gebracht en loopt Richard Gere in een soort droomwereld rond die sterk doet denken aan oude westerns en *Big Fish*. Wat de symboliek daarachter ook moge zijn, soms wordt het allemaal een beetje van het goede teveel. Want niet alleen Dylan is complex, de film is dit ook. Vooral als je geen grote Dylan-kenner bent, wordt het verhaal soms moeilijk om volgen. De grens tussen wat echt gebeurde en wat gebaseerd is op zijn teksten, is vaak heel onduidelijk.

Voor fans van Dylan is *I'm Not There* waarschijnlijk een evidente weergave van hun idool omdat hij zelf zo'n onbegrijpelijk en wisselvallig persoon is, maar de gemiddelde kijker frons meermaals de wenkbrauwen bij het kijken van deze film. En dat heeft niets te maken met het gebrek aan intellect van de kijker, integendeel, hoe meer je nadenkt over het hoe en waarom van bepaalde scènes, hoe verwarrender alles wordt. Om te kunnen genieten zou je vooral je verstand op nul moeten zetten en de beelden — zeer vaak overgoten met een heerlijk sausje van Dylans muziek — gewoon op je moeten laten afkomen. Je kan je natuurlijk ook op voorhand grondig documenteren over het woelige leven van deze legendarische muzikant, maar naar onze mening kan dat niet de bedoeling zijn van een avondje film.

Steekkaart

Regie: Todd Haynes

Cast: Cate Blanchett, Ben Wishaw, Christian Bale, Richard Gere, ...

Duur: 135 min

Release: 19 december 2007

Kort: Verwarrende film over een verwarrend persoon.

studio
LEUVEN

Kort Cultuur

Veto geeft weg (1)

Op 13 december doet het boekenprogramma Uitgelezen (op reis) opnieuw Leuven aan. Vaste gasten Anna Luyten en Jos Geysels becommentariëren samen met extra panelleden Veerle Dobbelaere — de actrice — en zanger Rick de Leeuw drie recente boeken. Deze keer zijn dat De regen voor hij valt van Jonathan Coe, Aan Chesil beach van Ian McEwan en Smak van Nick Hornby. Gastvrouw Fien Sabbe leidt het allemaal in goede banen en Veto mag 5 duotickets weggeven voor wie rijmend, smekend en lovend mailt naar traktatie@veto.be

Veto geeft weg (2)

Bent u graag alleen? Zijn de zaken geregeld? Bent u een ochtendmens? Zou u graag tickets voor Spinvis winnen? Antwoord dan op deze vragen en win een van de drie duotickets die wij mogen weggeven voor 's mans concert op 12 december in Het Depot. Jawel, het aloude adres: traktatie@veto.be

Veto geeft weg (3)

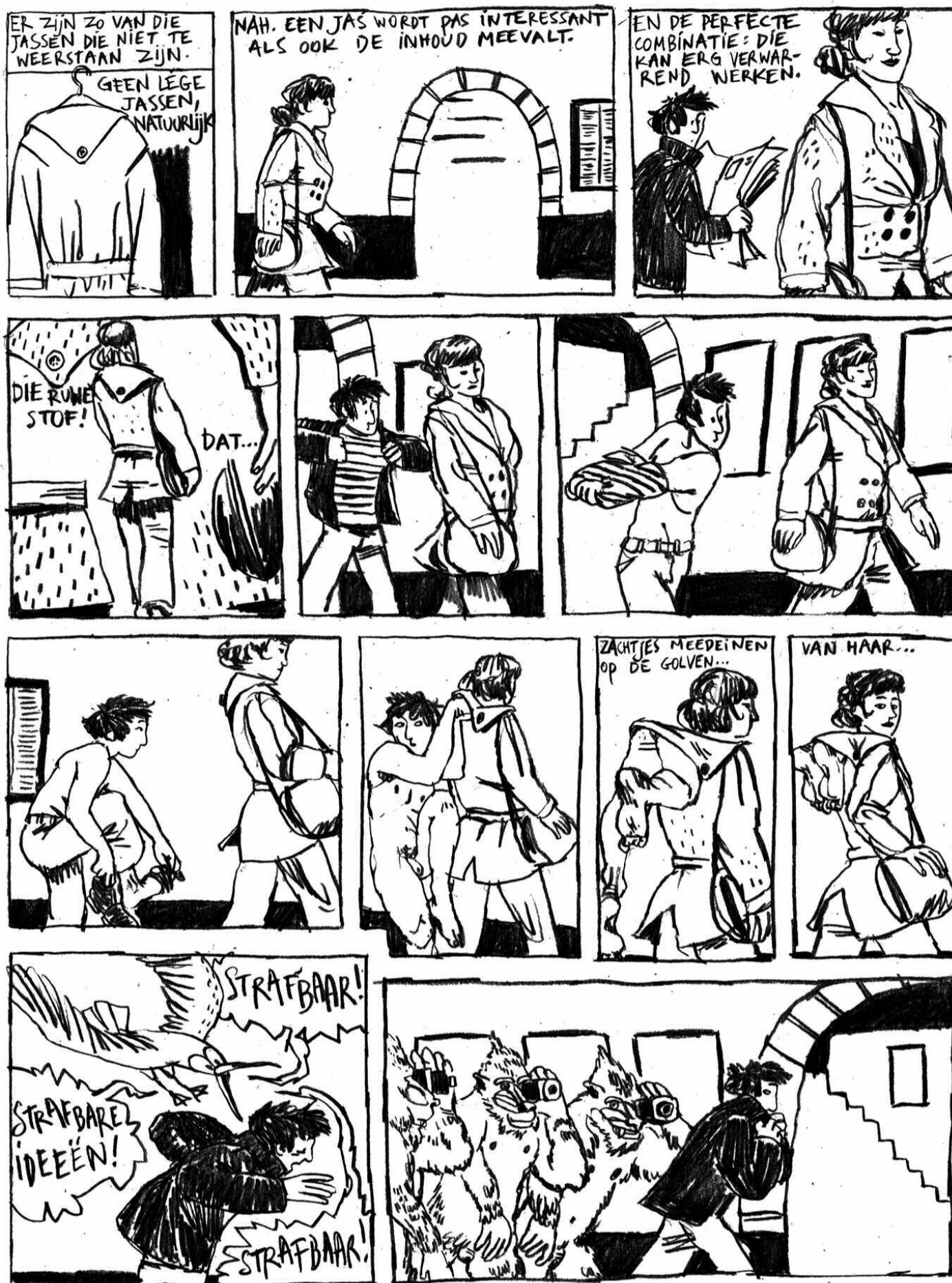
Ook Martyn Joseph treedt op 12 december in Leuven op — in de Grote Aula van het Maria Theresiacollege. Wij geven niet alleen 5 duotickets weg voor dat optreden, ook mogen we twee cd's uitdelen. Wie Joseph niet kent, kan alle nodige informatie elders in dit nummer vergaren. Wie gaat, zal niet alleen een mix krijgen van Rea, Knopfler en Springsteen, maar ook van ontroering, oproer en vervoering. Het is een singer-songwriter als geen ander. Geïnteresseerd? traktatie@veto.be

Veto geeft weg (4)

Preparee en Improrlando brengen op 13 december 13 Vlaamse improgezelschappen samen in de grootste aula van Leuven voor een uniek evenement: de Vlaamse Improcup. Daarin neemt van elk gezelschap telkens één speler het op tegen de andere twaalf. De deelnemende gezelschappen zijn: The Lunatics, Improger, Improfiel, De BIL, Impro-Noevoo, Borrris, Kabloeng, Inspinazie, 3menX, Improvizeer, De Radiateurs, Preparee en Improrlando. Het optreden begint om 20u-30 en gaat door in de Aula Pieter De Somer. Erbij zijn? Mail een flauwe mop naar traktatie@veto.be en win een (fop)ticket. Meer info op www.preparee.be. (bv)

"Sluiers"

een vervolgverhaal door Pieter Fannes

...wordt vervolgd

AD FUNDUM
Elke werkdag
tips en info
voor de
student

(advertentie)

WWW.
VETO
.BE

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Boetiek K.U. Leuven
K.U. LEUVEN GESIGNEERDE ARTIKELLEN

Oude Markt 13
BE-3000 Leuven
t + 32 16 32 40 16
www.kuleuven.be/boetiek

Open op wekdagen van
10-12u. en van 14-16u.

MARTYN JOSEPH IN CONCERT IN MARIA THERESIA COLLEGE

“Daarvoor is er muziek”

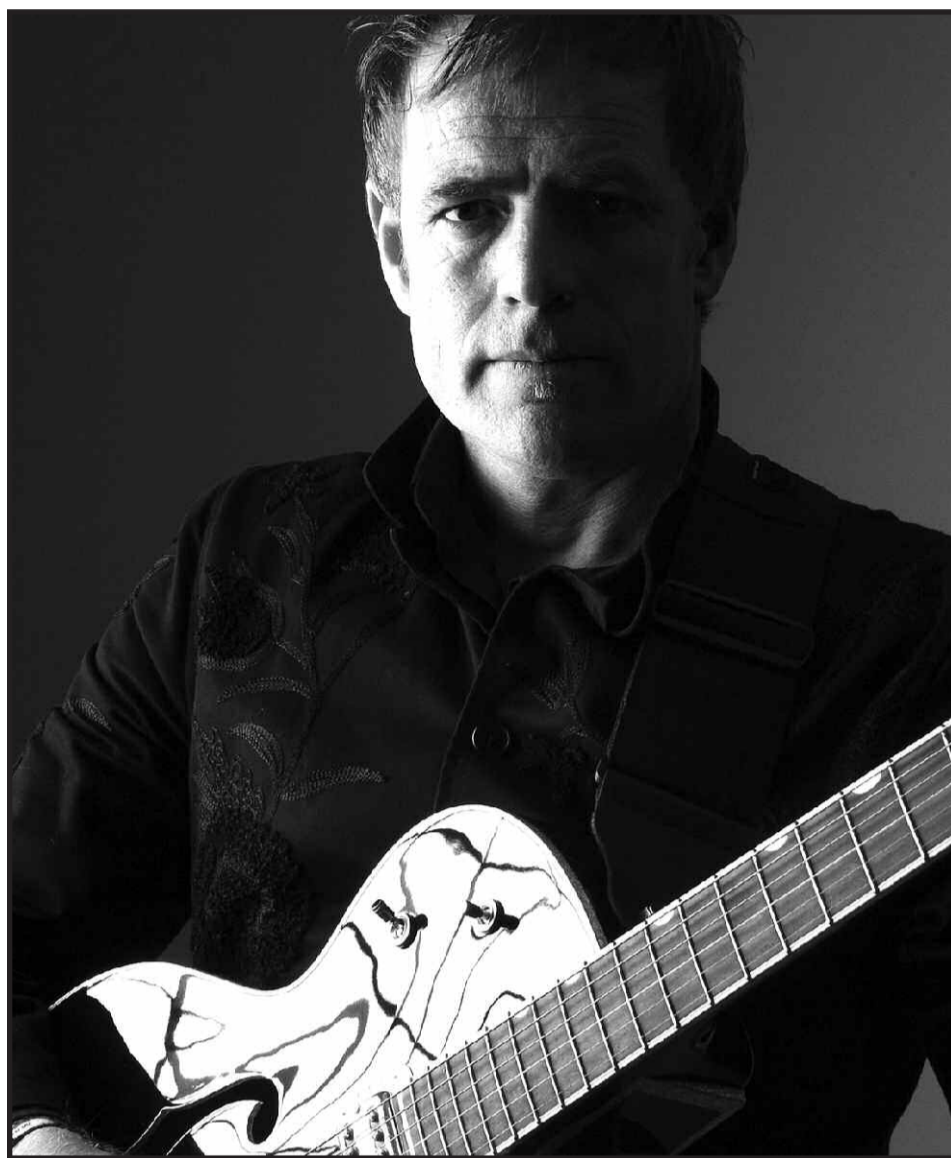
Wie is Martyn Joseph? Een protestzanger, een folktroubadour, een ‘Bruce Springsteen zonder band’ — al deze labels pretenderen het beter te weten dan hijzelf. Zijn muziek stelt iedere zekerheid in vraag en koestert de twijfel als het enige antwoord. Enkel aan de macht van de muziek zelf durft de Welshman niet raken. Een gesprek over verhalen die hoop bieden, spirituals die opstand kraaien en een gitaar die de wereld filmt.

Liesbet Coolen

Martyn Joseph speelt op twaalf december in het Maria-Theresia-College op uitnodiging van verschillende docenten Engels aan het CLT (Centrum voor Levende Talen). Zij organiseren het concert om hun leerlingen te laten kennismaken met verstaanbare en betekenisvolle teksten die tot discussie uitnodigen. Dat een artiest als Martyn Joseph, die reeds vijfmaal in de Britse Top 50 is beland, een eigen recordlabel heeft en al vijftien albums op zijn naam kan schrijven, speciaal voor het CLT naar Leuven afzakt, is op zijn zachtst gezegd verwonderlijk. Vorig jaar gaf hij begin oktober ook al een benefietconcert voor Leuven Medical Support, de geneeskundige vrijwilligersorganisatie die hulp biedt in ontwikkelingslanden. Commercieel succes is duidelijk niet Josephs hoogste drijfveer.

Veto: Wat doet u naar uw pen of gitaar grijpen?

Martyn Joseph: «Het kan een kleine opmerking van een kind zijn, een belangrijke speech van een wereldleider of een artikel in de krant. Alles wat me aan het denken zet, zet me aan het schrijven. Ik begrijp niet dat artiesten klagen over een *writer's block*. Iedere dag opnieuw bezorgt de wereld mij ideeën, bedenkingen, gevoelens van ontroering en woede. De onderwerpen liggen gewoon voor het grijpen, zeker op sociaal en politiek niveau. Toen ik laatst mijn dochter naar school bracht, sprak de radio over de steun die China aan de Soedanese regering biedt. Mijn dochter vroeg me meteen: hoe kan een land dat mee schuld draagt aan de genocide in Darfur de Olympische spelen in 2008 organiseren? *How on earth is this possible?* Ik kan daar niet anders en beter op antwoorden dan met een lied. Dan denk ik: binnenkort schrijf ik een nummer over *'the true Olympics'*.»

WERELDREIS

Veto: Bent u altijd al bekommerd geweest om de situatie in de wereld?

Joseph: «Nee, toen ik op mijn tiende een gitaar kreeg voor Kerstmis, dacht ik er niet meteen aan de wereld te veranderen (*lacht*). Ik wilde gewoon gitaar leren spelen, net als de bands die ik op tv bewonderde. Mijn ouders hebben me ook nooit strenge idealen opgedrongen. Ze gaven me de vrijheid om geleidelijk een persoonlijke politieke en sociale mening te vormen. Dat heeft me tijd gekost, maar ik heb me nooit eerder zo be-

trokken gevoeld bij de wereld als de laatste twintig jaar. Ze zeggen altijd dat je je idealen met de jaren verliest, maar bij mij is het net andersom.»

Veto: Wie of wat heeft u de ogen geopend?

Joseph: «Muzikanten als Bruce Springsteen hebben een grote invloed op me gehad. Een keerpunt waren ook de wereldreizen die ik ondernam voor organisaties als Christian Aid, MST en Advantage Africa. In Afrika beleefde ik zelf de toestand in vluchtelingenkampen en in Rio de Janeiro zag ik hoe mensen in sloppenwijken moeten overleven. In plaats van op afstand een lied te schrijven, heb ik er

de mensen zélf ontmoet, met hen gezongen en muziek gemaakt. Mijn gitaar werd er een camera die hun verhaal levensecht filmde. Die beelden nam ik mee naar huis en op tournee om ze te verspreiden.»

BLUES

Veto: Hoe gaat u om met onverschilligheid?

Joseph: «De onverschilligheid van de Westerse samenleving stelt me vaak genoeg teleur, maar ik geloof niet dat die er is omdat de mensen dat zelf willen. Ze weten gewoon niet beter, ze hebben eerst iets nodig dat hen wakker schopt. Daarvoor is er muziek. Ik heb een zeer sterk geloof in de macht van muziek en daarom ook in de kracht en moed van de mens. Meteen denk ik dan aan de spirituals die de slaven in het oude Amerika in leven hielden en de blues die de zwarten een stem gaf. Natuurlijk kunnen enkel handen iets veranderen, maar muziek spreekt tot het hart en zet die handen in actie. Dat is precies wat ik wil bereiken. Meer dus dan een soundtrack om op te vrijen of een deuntje *to get your feet tapping*. Het protesteren, parodiëren, provoceren hoort volledig bij de traditie waarmee ik me het sterkst identificeer. Ik heb me steeds verwant gevoeld met muzikanten die een boodschap uitdragen, *storytellers* zoals Bruce Springsteen, Bob Dylan, Woody Guthrie. Net als bij hen ligt het niet in mijn natuur om me tevreden te stellen met onrecht en onverschilligheid. Je moet blijven geloven. Ik kan niet anders.»

Martyn Joseph speelt op 12 december in de Grote Aula van het Maria-Theresia-College

(Hogeschoolplein). Deuren: 19u30. Tickets: €8 (vbk), €10 (kassa). Verkooppunten: muziekwinkel Sax (Parijsstraat) en secretariaat CLT (Dekenstraat 4).

Veto trakteert!

Deze week een tweeledig buitenkansje! Niet alleen geven we twee exemplaren van Martyn Josephs laatste album *Vegas* weg, ook delen wij 5 duotickets uit voor het concert op 12 december. Waag een kans en mail naar traktatie@veto.be. Vergeet niet te vermelden of je een concertticket of een cd wilt (beide kan ook — of dat kan je toch proberen), en hoe fantastisch Veto is.

SUCCESVOLLE OPEN-MICAVONDEN IN HET DEPOT

In de living spelen

“In plaats van dat muzikanten zich wegsteken in hun repetitiekot of zitten te zagen op café, zouden ze beter buiten komen en luisteren naar anderen.” Aan het woord is Anton Walgrave, enkele jaren geleden in *Veto*. Zo gezegd, zo gedaan, moet het Depot hebben gedacht: elke maand mag nieuw talent z'n kans wagen in de foyer. Deze try-out voor singer-songwriters blijkt sinds vorig jaar een onverwacht succes, zowel wat optredens als opkomst betreft.

Nathalie Hoes

Rond het Depot spotten we verdacht veel alternatieve types met leren jasjes en gitaarkoffers. In de foyer heerst een gezellige drukte, de Open Mic-avonden zijn dan ook gratis. Het idee kwam van Anton Walgrave en Jonathan Vandenbroeck (Milow), zelf geen onbekenden in de Vlaamse muziekwereld. “In Londen vind je zo'n Open Mic in elke pub,” verzekert Walgrave ons.

Gewapend met piano of gitaar leggen de muzikanten hun ziel bloot. Met hippe arties-

tennamen als Luc of Eric proberen ze het publiek te overtuigen. Aan hun rock-'n-roll-attitude moet soms echter nog gewerkt worden: anekdotes over moederlief blijven beter in de coulissen hangen. Een zekere James Young komt *all the way from Australia*. Zijn terminaal foute hemd had hij daar ook beter achtergelaten.

MIDDELMATIG

Maar het is natuurlijk de muziek die telt. Het niveau is relatief hoog, gênante *Idool*-toestanden blijven iedereen bespaard. Singer-songwriters zijn overigens moedige mensen: akoestisch val je veel sneller door de mand dan punkbandjes die zich achter een muur van *distortion* verstoppen. Naar onze mening is het muzikaal vanavond nogal middelmatig. Dit verschilt natuurlijk per maand en het blijft de bedoeling dat onervaren muzikanten hun nummers kunnen delen met een publiek. Dat is dan ook de barometer: bij de ene muzikant wordt er aandachtig geluisterd, de andere wordt bijna door de zaal overstemd. Persoonlijke favoriet van de avond is het duo Too Tangled, een akoestische en minder geschifte versie van *Vive la Fête*. Van de meeste singer-

(foto Christoph Meeussen)

songwriters zouden we geen hele set willen horen, dus het strakke tempo van een 8-tal

optredens per avond is ideaal. Lenny, dit keer zonder zijn Wespen, besluit met enkele mooie naakte liedjes. Op vorige edities lieten onder andere Frank Vander Linden en Yevgueni al zien hoe het moet.

LOW-PROFILE

De lange en smalle foyer van Het Depot lijkt niet de ideale plek voor dit akoestische onderonsje. Zou dit concept niet beter werken in een gezellig bruin café? “Ik heb het inderdaad liefst zo *low profile* mogelijk, alsof je in de living zou spelen,” zegt Walgrave. “Nu is het niet meer zo spontaan als in het begin. Voor velen lijkt het al te veel op een echt optreden en is de drempel daardoor te groot. Al is de belangstelling van het publiek natuurlijk fantastisch”. Enkele meisjes in het publiek vragen zich af waarom Milow er niet bij is. Normaal zorgt hij voor vlotte bindteksten tussen de optredens. “Jonathan moest naar de VRT vanavond. Volgende keer is hij zeker weer van de partij,” stelt Walgrave menig bakvis gerust.

Elke eerste woensdag van de maand kan je zelf een Open Mic bijwonen in Het Depot, meer info op www.hetdepot.be

KULEUGEN

Maandag 10 december 2007 — jaargang 3 — 2007-2008 — nummer 11 — www.kuleugen.be

Rector inter pares

Na het passeren van Reynders, Dehaene, Letermé, Van Rompuy, de Koning hemzelve, Bob de Bouwer, opnieuw Letermé en aanslepend premier Verhofstadt waren waarnemers het erover eens: artikel 666 van de Grondwet, bijgenaamd de 'duivelswet', zou in werking treden. En zo wordt rector Vervenne de — voorlopig — laatste in de rij van informateurs en synoniemen die het land uit het slop moeten trekken. Dat verdient tekst en uitleg, dunkt ons.

"Indien op den honderdtweëntigsten dag na de verkiezingsgebeurtenissen door den vertegenwoordiger van het volk nog geen regering of afgetekende meerderheid heeft gevormd, kan den Koning beroep doen op de ervaringrijke kennis van Mgr. den rector van de oudste universiteit 's lands, met name de Université Catholique de Louvain. Is den rector geen Mgr, geestelijke, hoogleraar theologie of heiligen, dan vervalt dit artikel."

Artikel 666 staat bekend bij rechtenstudenten en velen hebben zich er al vrolijk over gemaakt. Zorgen ook: waar is de neutraliteit van de Grondwet als zulks een bepaling erin terug te vinden is? Twee redenen weerhielden het parlement er echter steeds van het oorspronkelijk als grap bedoelde artikel aan te passen: de absurd lange tijd die zou moeten verstrijken alvorens hij van toepassing zou zijn en het feit dat de laatste monseigneur als rector in 1968 aftrad ten faveure van een medicus, rector Pieter De Somer. Er zou toch nooit meer een geestelijke rector worden in het post-achtentzestigstijdperk, zo redeneerde men. Dat was enigszins correct, maar wel buiten professor Marc Vervenne gerekend, die tweeënhalf jaar geleden als professor theologie nipt werd verkozen tot hoofd van de universiteit. Door de ongelukkige samenvoeging van omstandigheden en de slordige

Rector Vervenne werd afgelopen week op het paleis ontboden.

grapperigheid van onze volksvertegenwoordigers bevindt de natie zich nu wel in een unieke situatie: in de handen van een bejaarde koning en een dito professor.

OPENING

Na het fiasco van uiteindelijk ook Guy Verhofstadt — wiens aanvankelijk voluntarisme en optimisme het gevolg bleken van het gebruik van de verkeerde hartpillen — legt de koning dus zijn oor te luister bij rector Vervenne, die de edele taak aanneemt om niet enkel een regering maar ook het land opnieuw te vormen met "een groot gevoel

van verantwoordelijkheid en dankbaarheid", om de deus ex machina zelf te citeren. Zoals op de foto te zien is, neemt hij zijn taak behoorlijk serieus op. Goedgeplaatste bronnen gewagen zelfs van een "mogelijk opening" die de rector in amper achttien uur zou hebben gecreëerd. Zijn emotionele intelligentie, zijn engelengeduld en vooral de volstrekte onduidelijkheid van wat hij zegt blijken de troeven te zijn die hem een streepje doen voorhebben op zijn voorgangers. Een belangrijke liberale onderhandelaar getuigt: "Eerst begon Vervenne uit te weiden over de identiteit van een politieke partij: "zij is een vrijplaats, waar ook "de vrijheid tot dwalen"

moet toegestaan zijn." Dat haalde vooral de druk van de ketel bij N-VA, die daardoor de blunders van hun voorzitter niet meer krampachtig op cdH moest afschuiven."

Ook de andere partijen lijken zich bij de onbesproken figuur van Vervenne te kunnen neerleggen. Joëlle Milquet onderhield hem anderhalf uur lang over kinderen, kleine kinderen dan vooral, aangezien de rector net Pipa is geworden.

REGERING-DEWINTER

Aan het eind van de dag werden de contouren duidelijk van een nieuw, ambitieus en veelbelovend plan, waarover zelfs Bart De Wever in geheel eigen stijl zei: "Dit zijn geen borrelhapjes meer die je alleen maar honger doen krijgen: dit is een erg vette vis met enkele kleinere gepanneerde sardientjes erin, gevuld met een grote lap vlees en gemarineerd met honing en een lepel suiker. Smullen dus!" De grondlijnen van het plan-Vervenne zouden erop neerkomen dat er een minderheidskabinet zou worden gevormd door Vlaams Belang en Lijst Dedecker, zodat alle democratische partijen in het parlement twee jaar lang volop oppositie zouden kunnen voeren en in stilte werken aan een verantwoorde staatsvorming. In 2009 zou de regering-Dewinter ten val worden gebracht, de verkiezingen zouden opnieuw samenvallen en iedereen zal hebben kunnen winnen bij het makkelijke oppositiewerk. De twee tussentijdse jaren van ongemak zouden daarna snel vergeten zijn. Overigens zou de regering-Dewinter geen enkele onredelijke wet kunnen laten goedkeuren, aangezien ze geen meerderheid heeft in het parlement.

Wijl Ministers van Staat van alle seksen hun bewondering uiten voor de inventiviteit van rector Vervenne, blijft de redder er zelf bescheiden onder: "Ach, die formatie, dat is niets vergeleken bij het boek van Job. Ik heb maar van één ding spijt: dat ik geen dichter ben."

Steek van de week!

De top drie!

3. In Zimbabwe werd de gevierde wielrenner Roger De Vlaeminck — op prospectie naar nieuwe Afrikaanse wielertalenten — jammerlijk gestoken door de gevreesde tseetseevlieg. De fiere coach kon gelukkig rekenen op snelle hulp: Eddy Planckaert, wegens financiële redenen genoopt tot deelname aan de vierde reeks van Allez Allez Zimbabwe, placeerde samen met de

lokale maraboe een polonaise rond de gestoken arm, die terstond genas.

2. De rumsteak die des maandags voor een schappelijke prijs te verkrijgen is in de betere Alma, beschreef deze week een uitmuntend niveau. Het appetijtelijke stuk rosbief zorgde in combinatie met goudgele frieten en een obligate groentemix voor een ware stormloop naar de voedselgigant. De toiletten beleefden een rustige avond en hoopten blijkens een communiqué deze ingeslagen weg verder te willen blijven bewandelen.

1. En we blijven in Leuven. Daar vond woensdagavond een steekpartij plaats op de Oude Markt. Een man van Vlaamse origine riep schalks 'platte kees' naar een Irakees. Die kon daar niet om lachen en plantte stante pede een mes in de rug van de Vlaming, stellende dat hij "een grote neus had". Zo ging het nog een poos van "arme aalmoezenier" over "luie lammoot" tot "zwinning zwijn", totdat de politie de kemphanen in de combi gooide. Het Leuvens leven hernam zijn gewone, kabbelende gangetje.

Nominaties steeds welkom bij maarten@veto.be

Schchtn zkn opdrchtn!

Klaasje en Bertje, twee Medicaschachtjes, zijn op zoek naar vette opdrachtjes. Verwijder alle gratie uit uw inspiratie.

Mail ons snel: info@medica.be dank u wel!

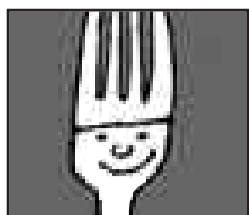
Freddy

door Sh3L14C

www.shellac.be

2			8		7	6
					4	
		2		5	8	
5		1		8	6	
	7	6	9	3		
	6	2		7		4
3		6		1		
		1				
8	5		6			3

Menu van de week in Alma 1-2-3 11 - 14 december 2007

A1 = alleen Alma 1

A3 = alleen Alma 3

A2 = alleen Alma 2

= vegetarisch

dinsdag

Groentesoep met spekjes	0,70
Kaaskroketten met ratatouille A2+A3	2,40
Veggie-burger met vegetarische saus A1+A3	3,30
Cordon bleu met Zuiderse groentesaus	4,30
Wijtingfilet met Hollandse saus en printanière	4,65
Stoofvlees op z'n Vlaams	3,70
Spaghetti bolognese A1+A2	2,40/2,85
Rumpsteak A1	

woensdag

Heldere groentebouillon	0,70
Tomatensoep met ham	1,80
Hamburger met ketchupsaus	2,40
Witlooftaart met slaatje	4,65
Loempia voor Oosterse lekkerbekken	3,30
Hongaarse goulash met kroketten	4,65
Koninginnenhapje	3,30
Rumpsteak A3	
Curryworsten met friet, stroganoffdressing en een slaatje	2,85

donderdag

Milanese soep	0,70
Hertoginnenkrokant met boontjes	2,40
Bladerdeeg met geitenkaasmousse, herfstsalade en Napolitaanse puree	4,65
Gehaktballen met groentepuree en krieken in brandewijn A2+A3	2,85
Witloofgratin met puree	4,30
Spaghetti bolognese	2,40/2,85
Stoofvlees op z'n Vlaams	3,30

vrijdag

Erwtensoepp	0,70
Groentesoep	1,80
Macaroni met ham en kaas	2,40
Bloemkool-kaasburger met Mexicaanse groentemengeling	3,70
Varkensgebraad met romige dragonsaus en gebakken aardappelen	3,70
Rumpsteak met armagnacsaus en gebakken witloof	4,65

Vanaf nu kan je in al onze restaurants een filmticket bekomen voor slechts 5 euro!

Daarmee krijg je van **maandag tot vrijdag** toegang tot om het even welke prent in Kinopolis. De actuele filminformatie vind je steeds op onze placemats of op de Kinopolis website.

Kijk ook op de website voor menu **gasthuisberg, Justus Lipsius en pauscollege** (advertentie)

Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad, boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

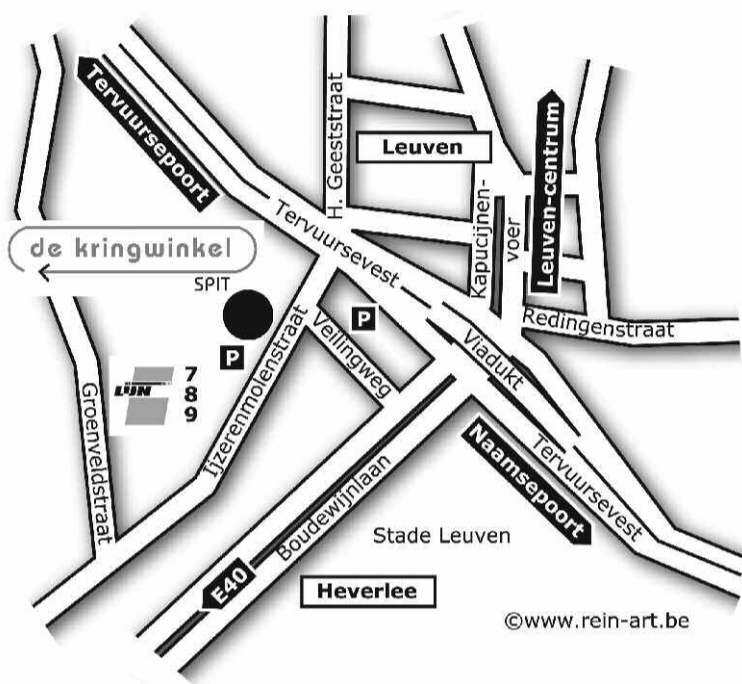
De Kringwinkel SPIT:
Ijzermolenstraat 10-12 te Heverlee

Open: ma - vrij: 10 - 18 u

zat: 10 - 17 u

zo: gesloten

Tel.: 016 65 29 57 Web: www.spit.be

(advertentie)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Boetiek K.U. Leuven

K.U. LEUVEN GESIGNEERDE ARTIKELEN

Oude Markt 13
BE-3000 Leuven
t + 32 16 32 40 16
www.kuleuven.be/boetiek

Open op wekdagen van
10-12u. en van 14-16u.

(advertentie)

GRATIS!

Is de Bijbel nog steeds actueel? Is de Bijbel er voor iedereen? Gaan de Bijbel en de wetenschap samen? 'Richting' biedt u een **kostenloze, schriftelijke Bijbelcursus aan!**

Ik wens **gratis en geheel vrijblijvend:**

- een infopakket over de Bijbelcursus.
- mij in te schrijven voor de Bijbelcursus en ontvang hierbij een gratis Bijbel.

Naam:

Straat:Nr.....

PC: Woonplaats:

Opsturen naar:
Richting, Kapelstraat 36, 2627 SCHELLE

WWW.RICHTING.ORG

VETO ZOEKT VOLK!

HEB JIJ ZIN OM MEE TE WER-

KEN? MAIL NAAR VETO-

@VETO.BE

Colofon

Veto
's-Meiersstraat 5
3000 Leuven
Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 34
Nummer 11
10 december 2007

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofdredacteur:
Maarten 'Ridder van de bruine dreef' Goethals

Redactiesecretaris & V.U.:
An 'Schelm' Moerenhout (adres idem Veto)

Redactie:
Alexander 'Dommerick' Vrijhof, Bo 'Tsjef' Vanluchene, Bram 'Klaas Keirse' Vanoirbeek, Ken 'Vuile Janet' Lambeets en Tatiana 'Sal Flamand' De Wée

Medewerkers deze week:
Robin 'Schelm' Broos, Nele 'Klootzak' Bruynooghe, Ruben 'Lul' Bruynooghe, Liesbet 'Schelmiel' Coolen, Jelle 'Idioot' Dehaen, Elke 'Slapjanus' Desanghere, Lisa 'Snoodaard' Develtere, Ilse 'Windbuil' Dewitte, Wim 'Piemelmans' Driessens, Nathalie 'Sjacheraar' Hoes, Simon 'Blaaskaak' Horsten, Christine 'Domoor' Laureys, Christoph 'Flurk' Meeussen, Roel 'Kakvent' Moeurs, Ward 'Schijterd' Neyrinck, Michael 'Paljas' Olbrechts, Sander 'Slet' Raeymaekers, Laurens 'Trut' Serneels, Ide 'Hoer' Smets, Jozefien 'Pokkewijf' Van Beek, Tom 'Jonny' Van Breussegem, Hans 'Vetzak' Vandenabeele, Liesbeth 'Dwazerik' Vandenbroucke, Alexandre 'Rund' Vanderijt, Nele 'Wandluis' Van Doninck.

Cartoons:
Michael, Fannes & Sh3L4C

DTP:
Robin Broos, Bo Vanluchene, Bram Vanoirbeek, Maarten Goethals, An Moerenhout & Alexander Vrijhof

Eindredactie:
Simon Horsten & Tatiana De Wée

Internet:
www.veto.be

Publiciteit:
Alfaset cvba - An Vanbiervliet
alfaset@loko.be
016/22.04.66

Drukkerij:
Tuerlinckx (Molenstede)
Oplage:
9000 exemplaren
ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergadering iedere vrijdagmiddag om 16u. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, internet, scheldnamen,...) zijn steeds welkom op de redactievergadering of op het redactieadres. Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u, liefst mailsgevijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be. De redactie behoudt zich het recht vrije tribunes en lezersbrieven in te korten.

Agenda

APOLLOON

Kerstcantus@Waaiberg
op 10/12 om 20.30u.

Studentenkerstmarkt@Sportkot
op 12/12

CHEMIKA

Cantus@Ons Huys
op 13/12 om 20.30u

HISTORIA

Vlaamschen avond@Fakbar Letteren
op 11/12 om 22u

KATECHETIKA

Internationale kerstmarkt (België-India)@Parking MTC aan het Hoge-schoolplein op 11/12 vanaf 17u

LBK

LBK Kerstmis (met kerstkoor)
@Sint-Lambertuskerk in Heverlee
op 19/12 om 20u

GEOS

Kerstfeestje@Pavo op 12/12 om 19u

WINA

Nineties Bar@RC Bar (onder Alma 3)
op 12/12 om 22u

Ijshockey@Schaatsbaan Leuven
op 13/12 om 22u

Berichten

Vlaamse Improcup

Improvisatietheater telt vele gezichten, maar zelden komen die tezamen op één podium. Preparee en Improrlando brengen op 13 december 13 Vlaamse gezelschappen samen in de 800 zitjes tellende Aula Pieter De Somer in Leuven voor een uniek evenement: de Vlaamse Improcup. Daarin neemt van elk gezelschap telkens één speler het op tegen de andere twaalf. Twee wervelende presentatoren en een pianist vervolledigen de improbende. De deelnemende gezelschappen zijn: The Lunatics, Improger, Improfiel, De BIL, Impro-Noevo, Borris, Kabloeng, Inspinazie, 3menX, Improvizeer, De Radiateurs, Preparee en Improrlando. Meer informatie kan u steeds vinden op www.preparee.be en www.improrlando.be

Oplossingen

4	5	9	8	7	6	1	3	2
8	3	2	1	5	9	7	6	4
1	7	6	4	3	2	9	8	5
2	1	8	7	6	5	4	9	3
7	9	5	3	4	1	8	2	6
6	4	3	2	9	8	5	1	7
9	2	7	6	1	4	3	5	8
5	8	4	9	2	3	6	7	1
3	6	1	5	8	7	2	4	9

(advertentie)

dplm

Heb je al'n diploma, een tijdje hoger onderwijs of werkervaring achter de rug? Of je overweegt om een tweede diploma te behalen om je groeikansen op de arbeidsmarkt te verhogen? Kies voor een korter opleidingstraject van de KHLeuven.

Korter, omdat je op basis van je eerste diploma, leer- of werkervaring EVC's of EVK's* kan voorleggen, die je recht geven op vrijstellingen. Zodat je opleidingstraject misschien wat korter kan.

Alle info vind je op www.khleuven.be/verkortetrajecten

* EVC = Elders Verworven Competenties - EVK = Elders Verworven Kwalificaties

Met een verkorte opleiding van de KHLeuven raak je snel aan de slag.

www.khleuven.be/verkortetrajecten

Cultuurkalender

MUZIEK

Uur Cultuur: Confrontations

Woensdag 12/12 om 21u00 in de Pieter De Somer-aula, Debériotstraat 24, www.kulleuven.be/cultuur

Spinvis

Woensdag 12/12 om 20u00 in Zaal Het Depot, Martelarenplein 12, www.hetdepot.be
De Nieuwe Reeks: Trevor Wishart stem & electronics

Donderdag 13/12 om 20u30 in STUK Soetezaal, Naamsestraat 96, www.denieuwe-reeks.be

Tom Pintens

Vrijdag 14/12 om 20u00 in Wagehuys, Brusselsestraat 63, www.30cc.be

Antonio

Vrijdag 14/12, Hungaria, Baron D'Eynattenstraat 6, hungaria.be

Blackjack aka Rakesh

Zaterdag 15/12, Hungaria, Baron D'Eynattenstraat 6, hungaria.be

Vlaams Radio Koor — First snow

Zondag 16/12 om 15u00 in Abdijkerk Vlierbeek, www.30cc.be

THEATER

Het Zuidelijk Toneel — Oblomov

Dinsdag 11/12 om 20u00 in Schouwburg, Bondgenotenlaan 21, www.30cc.be

LOD & Theater Antigone — En hij sprak tot zijn hart

Dinsdag 11/12 en woensdag 12/12 om 20u30 in STUK Soetezaal, Naamsestraat 96, www.stuk.be

EXPO

Mama Alice — Fototentoonstelling

Vanaf 05/12/07 tot 12/01/08, www.30cc.be

Keren Cytter

Vanaf 07/12, woe-do 14-21u, vrij-zo 14-18u in STUK Expozaal, Naamsestraat 96, www.stuk.be

VARIA

Boekenprogramma: Uitgelezen op reis

Donderdag 13/12 om 20u00 in Auditorium Tweebronnen, Rijschoolstraat 4, www.30cc.be

Vlaamse Improcup

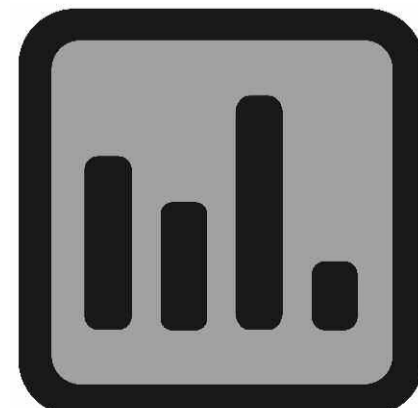
Donderdag 13/12 om 20u00 in Aula Pieter De Somer, Debériotstraat 24, www.preparee.be

Culturele activiteiten en fuiven kunnen per mail kenbaar gemaakt worden op [cultuur@veto.be!](mailto:cultuur@veto.be)

AD FUNDUM

Elke werkdag
tips en info
voor de
student

(advertentie)

MIX FM
102.6 Leuven
106.7 Herent * 107.1 Oud-Heverlee

R I C K D E L E E U W

“ I K Z O U Z E L F N O G W E L E E N S E E N H A N D L E I D I N G W I L L E N S C H R I J V E N ”

Door zijn deelname aan het boekenprogramma 'Uitgelezen op reis' in Leuven viel een interview met de veelzijdige Rick de Leeuw niet langer te ontwijken. Een gesprek over boeken, schrijven en lossere woorden.

Elke Desanghere

Het boekenprogramma *Uitgelezen op reis* is een concept van kunstencentrum Vooruit. Begeleid door gastvrouw Fien Sabbe spuien Anna Luyten en Jos Geysels hun mening over een aantal boeken. Telkens wordt hun panel verwoed door twee gasten. Hier in Leuven op 13 december zijn dat Veerle Dobbelaere en Rick de Leeuw. Op het menu staan *De regen voor hij valt* van Jonathan Coe, *Aan Chesil Beach* van Ian McEwan en *Smak* van Nick Hornby. Verder is er ook een boekentombola en wordt de avond opgeluisterd met muziek van Jan Hautekiet en, inderdaad, Rick de Leeuw.

Als charismatische Nederlander met karakteristieke bos zwart haar is Rick de Leeuw wellicht niet zo bekend in België. De meesten zullen hem echter kennen van het quizprogramma *De tabel van Mendelejev* waarin hij wekenlang ploegkapitein was. Ook al is dat al even achter de rug, we geraken niet van hem af. Hij blijft bezig met tal van projecten rond schrijven en muziek.

HARRY

Veto: Wat zijn de kenmerken van een goed boek?
Rick de Leeuw: «Daar is gelukkig geen specifieke formule voor. Elk goed boek is dat op zijn eigen manier. Een gestructureerd plot en boeiende personages zijn natuurlijk belangrijk. En beklijvende, goed geformuleerde gedachten dragen zeker ook bij. Momenteel ben ik *Smak* aan het lezen voor het boekenprogramma (*Uitgelezen op reis*, red.) en ben ik al weken aan het genieten van *Nachttrein naar Lissabon* van Pascal Mercier.»

“Ik kan het niet en ik doe het niet”

«De *memoires van Casanova* vond ik geweldig om te lezen en ook *De man zonder eigenschappen* van Musil is me bijgebleven. Geschiedenisboeken durf ik ook wel eens openslaan. Wat ik absoluut niet lees, zijn handleidingen. Ik zoek altijd eerst uit hoe het apparaat werkt en dan blader ik er soms eens door. Handleidingen zijn doorgaans geschreven door mensen die tot in het detail weten hoe het apparaat werkt en daar begint het probleem meestal. Ik zou er zelf wel eens eentje willen schrijven. Het lijkt me ingewikkeld, maar bevredigend.»

Veto: Ziet u lezen in de hedendaagse maatschappij als iets dat opnieuw 'in' is of veeleer voorbijgestreefd?

de Leeuw: «(zucht) Daar heb ik eigenlijk nog nooit over nagedacht. Maar ik denk dat lezen iets van alle tijden blijft. Onlangs verscheen de Nederlandstalige versie van de laatste Harry Potter en ik mocht er dezelfde nacht uit voorlezen. Daar waren honderden, vooral jonge mensen aanwezig. Lezers van de toekomst.»

WELWILLEND

Veto: Hoe denkt u dat andere mensen uw werk becommentariëren?

de Leeuw: «Dat kan ik natuurlijk zien wanneer ik recensies lees. Mijn werk wordt redelijk welwillend ontvangen. Iedereen mag zijn eigen mening over mijn boeken hebben,

dat wil ik zelfs graag. Een boek deel je met de lezer. Ik bedenk iets en vertrouw het toe aan het papier, waar het wacht tot het ter hand genomen wordt. Het is dan aan de lezer om het weer tot leven te wekken.»

Veto: Is de mening van anderen belangrijk voor u?

de Leeuw: «Ja, natuurlijk. Ik spiegel niet maar kijk wat zij erin zien, welke betekenissen zij aan de songs, de boeken, de verhalen en de gedichten geven.»

MISLUKT

Veto: U bent dichter, schrijver, zanger en producer. Botst dat soms?

de Leeuw: «Nauwelijks. Het komt allemaal uit één bron. Als ik zing, heb ik het lied mees-

woorden vinden.»

Veto: Gooit u wel eens dingen weg waarover u niet tevreden bent?

de Leeuw: «Ik laat veel dingen rondslingeren. Af en toe gooi ik daar wel iets van weg omdat het te vroeg is of te laat. Maar de laatste regel van een mislukt gedicht kan de derde regel van een prachtig lied worden. Je moet de dingen kunnen laten rusten. Niet alles hoeft meteen af te zijn.»

Veto: We hebben ooit een verhaal gehoord van iemand die bij u op de trein zat. U was een gedicht aan het schrijven en stond plots recht om het (weliswaar niet luidop) te lezen.

de Leeuw: «Ja, dat is goed mogelijk. Soms moet ik op de trein een gedicht schrijven dat ik diezelfde avond nog moet voordragen. En dan gebeurt het wel eens dat ik ga staan om

lukte zaken hebben mij uiteindelijk tot hier gebracht. Het zijn allemaal stappen op weg naar nu. En dan kan je achteraf wel wensen dat je het geweten had, maar eigenlijk had je het nodig om te geraken tot waar je bent. Het feit dat ik iets toen gedaan heb was omdat het toen blijkbaar zo belangrijk was dat het moest gebeuren.»

“Je moet er zo lang aan werken dat het lijkt alsof het spontaan op papier is gekomen”

Veto: Is er iets waarvan u vindt dat u het ooit eens moet schrijven?

de Leeuw: «Zoals gezegd: een handleiding. De meeste dingen die ik schrijf die komen op mij af. Zo heb ik onlangs iets gedaan waarvan ik nooit gedacht had dat ik het zou doen. Ik heb een gedicht uit 1511 naar het hedendaags Nederlands vertaald. 34 coupletten van 12 regels, ongelooflijk veel werk. Een jaar geleden had ik dat niet voor mogelijk gehouden. De renaissance is wel een periode die me boeit maar toen ik ervoor gevraagd werd, was mijn eerste reactie: 'ik kan het niet en ik doe het niet'. Maar uiteindelijk bleek het een ongekennde en inspirerende ervaring.»

TREIN

Veto: Zijn er al concrete toekomstplannen?

de Leeuw: «Op dit moment is dat overstappen van de trein naar Gent op de trein naar Kortrijk. Voor de rest een plaat maken met Jan Hautekiet en een gedichtenbundel schrijven. Wat ik ook nog moet doen is de andere twee boeken lezen voor *Uitgelezen op reis*. De uitsmijter van dit jaar is de reprise van *Singhet ende weset vro*, het toneelstuk van de KVS waarin ik meespeel. Daar kijk ik enorm naar uit. Een weldadig gevuld einde van een veelbewogen jaar.»

'Uitgelezen op reis' met Rick de Leeuw en Veerle Dobbelaere, donderdag 13 december 2007, 20u00, Auditorium Tweebronnen, tickets: 5 euro (via In&Uit Leuven)

Volgende editie van 'Uitgelezen' volgt op 14 en 15 februari 2008, dubbele 'Kulturama Special': op donderdag rond liefde met o.a. Tine Van den Brande en vrijdag rond België

(persfoto)

tal zelf geschreven. En bij het voordragen van een gedicht hoort een, euh, gedicht. Wanneer het dezelfde origine heeft kan het alleen maar goed samenwerken. Ik hoef niet altijd op hetzelfde terug te vallen. Uiteindelijk vult het elkaar allemaal aan.»

“Ik denk dat lezen iets van alle tijden blijft”

Veto: Vindt u dat aan een goed gedicht gewerkt moet worden of komt het puur door spontaniteit tot stand?

de Leeuw: «Je moet er zo lang aan werken dat het lijkt alsof het spontaan op papier is gekomen (*lacht*). Je moet immers de juiste

het te lezen omdat het helpt. Zo zie ik waar het eventueel vastloopt. Het is iets dat ik gewoon moet doen.»

Veto: Heeft u nog meer van die vreemde gewoontes?

de Leeuw: «Zo zou ik het niet noemen. Ik zie het eerder als een nuttige bijdrage aan het werkproces. Het doet misschien vreemd aan, maar voor mij is het volledig normaal. Zo zal uren in de regen op weg zijn om één uur wat muziek te gaan spelen voor anderen ook gek lijken, maar niet voor mij. Ik denk daar niet op die manier over na.»

RENAISSANCE

Veto: Heeft u ergens spijt van?

de Leeuw: «Als de dingen niet uitdraaien zoals gepland, moet je daar eigenlijk je schouders voor ophalen. Want alle mislukte en ge-

Veto trakteert!

Veto geeft 5x2 tickets weg voor *Uitgelezen op reis* op donderdag 13 december. Stuur snel een mailtje naar traktatie@veto.be en wie weet mag jij Rick de Leeuw over zijn bol gaan aaien.

Wie niet wil gaan voor Rick, kan nog altijd *Uitgelezen op reis* bijwonen voor de immer ravissante actrice Veerle Dobbelaere, de interessante Anna Luyten, de gerespecteerde Jos Geysels en andere BV's die je graag zou toevoegen aan je plakboek.

Of sommigen onder jullie lezen graag? Nog een reden om te mailen naar het gekende adres: traktatie@veto.be